

Salezijanski vestnik

november–december 2009

6

kolumna

**Prižgati luč
v sivi dan**

oče in učitelj

Vzgojni optimizem

misijoni

**Z izobrazbo
nad revščino**

9 770353 1047007

vsebina

SV SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska; dvomesečnik

Številka 6 | skupna številka 562
Leto 2009 | letnik 82
ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

mama design

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik
je l. 1877 ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku

je začel izhajati leta 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,
v 29 jezikih in v 131 državah.

Darove za vzdrževanje

Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028

e-pošta: vestnik@salve.si

splet: www.donbosko.si

SV 6/2009

Foto naslovnica: © Marko Suhoveršnik

13

10

16

24

pogled na salezijanski svet
salezijanski pogled na svet

november–december

kolumna

4 Prižgati luč v sivi dan

oče in učitelj

12 Vzgojni optimizem

novice

9 Oratorij 2009
Nate računam!

molvci

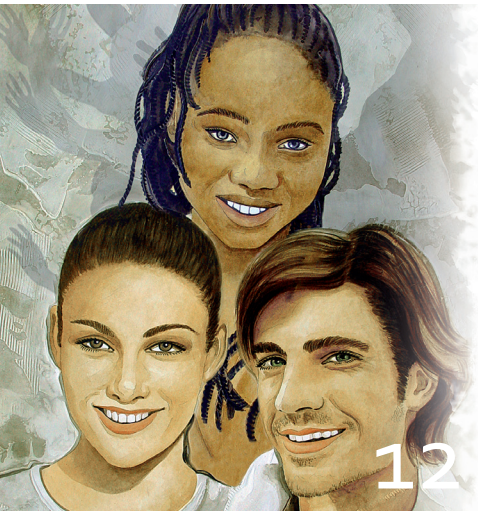
14 Bogu se zahvaljujemo
za rodoviten začetek

povabilo na pogovor

10 Smem aranžirati najlepše
cvetove tega sveta

150 let

18 Rojstvo salezijanske družbe
zapisnik srečanja

12

22

Sveti v salezijanski družini

Tako je naslovljena nova izdaja knjige, ki predstavlja lep zbor svetih in blaženih članov salezijanske družine. Za svetim Janezom Boskom so navedeni nekateri vrhovni predstojniki, nato pa kardinali, škofje, redovniki in redovnice, sotrudniki in sotrudnice, možje in žene, pa tudi fantje in dekleta. Na stoenainšestdeseto – najnovejše mesto je uvrščen Božji služabnik Andrej Majcen; v naših srcih je zapisan z zlatimi črkami. Letos obhajamo desetletnico njegovega rojstnega dne za nebesa. Božji dobroti se zahvaljujemo za ta preprosti in ljubeznivi zgled slovenske svetosti, misijonarju Andreju pa zaupajmo svoje namene, saj je naš zavetnik pri Bogu. Nekateri od nas potrjujejo izredna uslišanja po njegovi priprošnji.

To leto poteka še v znamenju treh svetniških 150-letnic. Spominjamo se 150-letnice smrti svetega arškega župnika Janeza Marije Vianeya in zato obhajamo leto duhovnikov in duhovništva. Istega leta je naš blaženi škof Anton Martin Slomšek ustoličil Maribor za škofjsko mesto – tudi za začetkom visokošolskega študija. Leta 1859 pa je sveti Janez Bosko ustanovil salezijansko družbo. V raznih deželah se želijo od blizu srečati z njim, zato so njegove relikvije začele romarsko pot po svetu in upamo, da jih bomo mogli počastiti tudi na Slovenskem. Romale bodo v pripravi na leto 2015, ko bo 200-letnica don Boskovega rojstva.

Dragi bralec in bralka Salezijanskega vestnika! Že četrto stoletje si prizadevamo, da bi v štajerski prestolnici Mariboru vendarle zacvetel Don Boskov center s prvo cerkvijo na Slovenskem, posvečeno temu očetu in učitelju mladih. Veliko je postorjenega v ta namen: pridobljeno je potrebno zemljišče, z razpisom so izbrani načrti, ki so pripravljene; od mestnih oblasti pričakujemo le zazidalno dovoljenje. Župnija doslej deluje v privatni hiši. Dragi prijatelji salezijanske družine! Bomo s skupnimi močmi zmogli uresničiti to zamisel? Dajemo več prostora strahu kakor don Boskovi svetosti, ki je z Božjo pomočjo delala čudeže? Se v tem času nove evangelizacije Evrope ne more znova razodeti v blagor mladim naše dežele, kristjanom in vsem ljudem dobre volje? Prosim vas, napišite svoje mnenje glede teh vprašanj in ga sporočite na Salezijanski inšpektorat ali na naše uredništvo, za kar se vam iskreno zahvaljuje in kliče na vas obilo duhovnih darov don Boskove družine

dr. Alojzij Slavko Snoj, salezijanski inšpektor

majcen

20 Bog mi je vedno pomagal, da sem splaval

misijoni

22 Z izobrazbo nad revščino

rakovnik

24 Da bi majhne stvari opravili na izreden način

Prižgati luč v sivi dan

Janez Vodičar; foto: Jože Žnidaršič

OTROCI SI ZNAJO NA SVOJEVRSTEN NAČIN krajšati čas ob adventnem venčku. Še k sreči, da sveče niso vedno prižgane, drugače bi ta lep okrasek sredi mize lahko hitro privabil gasilce. Njihova želja, da bi prav oni prižgali svečko, je tako iskrena, da se jim starši kljub požarni nevarnosti težko upirajo. Še več, otroci bi pohiteli in kmalu bi gorele vse štiri. Saj ne da ne bi razumeli, kako je treba vsak teden prižgati eno in potem čakati do konca, da gorijo vse štiri. Preprosto so neučakani in bi radi videli, da so jaslice že tu, in kako je, ko gorijo vse štiri svečke.

Če starejši zmoremo dati temu prižiganju še kakšen širši pomen, zgodbo, dogodek, ki si ga otroci lažje zapomnijo, potem je zbiranje ob njem zanje res lep dogodek, ki jih pripravi na božično praznovanje. Njihova zvedavost, kaj bo jutri, naslednji teden, nas prehiteva in komaj uspemo umiriti njihove želje. Tudi molitev, ki je z otroki lahko zelo naporna, postane ob goreči adventni svečki na adventnem venčku enostavna in samoumevna. Kar sami bi dodajali še to in ono, njihova ustvarjalna odprtost za pobožnost nas lahko upravičeno preseneti. Potrebno je le iskreno domače razpoloženje, nekaj skrivnosti zimskega večera, dobre volje vseh in umirjenosti; že se prebujata pravo decembrsko pričakovanje.

Prav bi bilo, da bi starejši poskrbeli vsaj za kak tak adventni večer, saj se otrokom globoko vtisnejo v spomin. Še bolje bi bilo, če bi kdaj zmogli opazovati to otroško čudenje in pričakovanje. Nam, odraslim, je že vse utečeno, na vse smo pripravljeni in vemo, da moramo sami postoriti, če hočemo kaj pričakovati od življenja. Ničesar nimamo proti lepemu pravljичnemu večeru. Trenutkom zbranosti in umirjenosti ob prižgani svečki se z lahkoto prepustimo. Poznamo pomen adventnega venčka in se trudimo v pripravi na božič. Ampak vse se je že tolikokrat ponovilo, pričakovali smo že nešteto krat in vendar ugotovili, da so sanje in lepi

večeri eno, življenje in njegova vsakdanjost pa drugo. Ni se treba odpovedati skrivnosti božiča, Bog je dobrodošel v našem življenju, vendar to ne spremeni naših dolžnosti, našega vsakdanjega dela, skrbi, razočaranj. S tem se moramo sami spoprijeti. Otroci naj še uživajo ob pravljичnosti adventnih večerov, naj se veselijo ob prižiganju svečk, naj bodo polni pričakovanja, saj imajo nas, odrasle, ki jim bomo lahko uresničili vsaj kakšne njihove sanje.

Zeleni obroč z vsemi okraski osvetljen z drobno svetlobo svečk bi moral najprej razsvetliti naše ostarelo srce. Če res želimo, da bi naši mladi živeli iz skrivnosti adventa, bi jim mi morali dajati poguma, da je v življenju vedno mogoče upati, biti odprt svojim dobrim željam. Pri tem je treba imeti potrpljenje, kot pri prižiganju svečk, teden za tednom, a s Kristusom lahko tudi noč postane dan. Otroci to slutijo, se tega veselijo, mi smo se postarali in težko prižgemo luč sredi svojega sivega dne. Kako bi le, če nas mori delo, skrb za to in ono, taka in drugačna kriza, trenutki strahu in nemoči, predvsem pa pogled v negotovo prihodnost. In prav v tej prihodnosti bi zares potrebovali novo upanje.

Adventni venček je narejen iz zelenja. V mesecu, ko se vse bolj ali manj zdi mrtvo, so znali naši predniki uporabiti tudi na zunaj nekaj, kar jim je dajalo upanje na pomlad, življenje. Svečko je treba prižgati, če hočemo, da nam sveti. Upanje je treba prebuditi, če hočemo, da nas vodi skozi življenje. Prepustimo se otrokom, naj nam ob zelenem venčku in prižgani svečki vrnejo vsaj malo otroške naivnosti. Lahko njim, ko imajo skrbne starše, bi se nam hitro porodilo. Res je, le da nam ostaja tisti, ki prihaja. Kot so lahko naši otroci varni v zavetju doma, ki smo ga ustvarili, Kristus prihaja, da bi bili tudi mi odprti upanju. Če hočemo iskreno upati, moramo najprej, kot nam naši otroci, iskreno zaupati. Zaupati tistemu, ki nas vabi: Kralja, ki prihaja, pridite molimo. ▀

Kurešček

Blagoslov Marijine hiše

Na Kureščku ob cerkvi Rojstva device Marije se je v nedeljo, 30. avgusta 2009, zbralo precej vernikov. Praznično sveto mašo je daroval beograjski nadškof Stanislav Hočevar. Posebnost tokratnega »žeganja« je bila blagoslovitev nove »Marijine hiše« ob cerkvi. V homiliji se je nadškof Hočevar vpraševal, kaj naj pomeni blagoslovitev novega Marijinega doma. »Marija je v domu živela kot mati in devica. Tudi med nami, v naših domovih mora živeti poklic starševstva in poklic popolne posvečenosti Gospodu. Prosimo torej, da bi vsaka naša hiša bila tak Marijin dom. Da bi vsi verni na Slovenskem zgradili en sam Marijin dom. Da bi naša domovina bila ena sama Marijina hiša, v kateri cvete popolna sprava. Prosimo, da ne bi samo prihajali sem h Kraljici miru, ampak da bi ta mir kraljeval v naših srcih, v srcih vseh prebivalcev naše domovine, v celi Evropi in svetu.«

Kdaj je bila prvotna hiša postavljena, ni mogoče natančno določiti. Iz opisa inventarja iz leta 1757, ki hišo imenuje tudi »Marijina hiša«, se da sklepati, da je bil ta kraj precej obljuden. 19. marca 1942 je moral mariborski duhovnik Viktor Breznikar zapustiti ta kraj, saj so hišo takrat italijanski okupatorji zažgali. Po vojni je bilo zemljišče nacionalizirano, cerkev je razpadala, hiša pa je ostala v ruševinah. Po obnovitvi Marijinega svetišča in obnovitvi množičnih romanj se je pokazala velika potreba po domu za duhovnike in romarje.

© Aleš Hostnik

© Aleš Hostnik

Kar deset let je bilo potrebno, da je v maju 2008 upravna enota odobrila projekt arhitekta prof. dr. Jožeta Kušarja. S tehničnim nadzorom in vodstvom pa je delo uspešno pripeljala h koncu ga. Meri Lavrič.

Colle Don Bosco

Prve redovne zaobljube

8. 9. 2009: Dvajset mladih fantov, ki so se v letu noviciata v Pinerolu pri Turinu pripravljali na salezijansko življenje, je v don Boskovem rojstnem kraju izpovedalo prve redovne zaobljube v salezijanski družbi. Dogodek je še toliko bolj pomenljiv, ker letos praznujemo

jubilej – 150-letnico ustanovitve salezijanske družbe. Med novinci, ki so z izpovedjo zaobljub pokorščine, uboštva in čistosti postali salezijanci, sta tudi dva iz inšpektorije sv. Cirila in Metoda - Ljubljana. Matild Domić prihaja iz župnije Ig, Mitja Franc pa iz župnije Črensovci.

Tega pomenljivega dogodka, ne samo zanju in njune tovariše, ampak tudi za slovensko salezijansko inšpektorijo, se je iz Slovenije skupaj z nekaterimi sobraty udeležil tudi predstojnik, inšpektor dr. Alojzij Slavko

▲ Msgr. Hočevar blagoslavlja Marijino hišo na Kureščku

Snoj, in seveda starši, sorodniki in prijatelji teh dveh mladih sobratov.

Marijine besede "Kar koli vam reče, storite" (Jn 2,5) so si izbrali za geslo praznovanja, ki ga je vodil dr. Štefan Turansky, pokrajinski svetovalec vrhovnega predstojnika za salezijansko pokrajino Severna Evropa. Prav gotovo te besede pomenijo tudi življenjski program za vsakega, ki je po temeljitem letu priprave stopil na pot služenja bratom, zlasti najbolj ubogim, po don Boskovih stopinjah. Na to pot se je prav ta dan odpravila nova generacija salezijanskih novincev, med njimi Peter Kočevar iz Slovenije.

▲ Matild Domic s svojimi starši

▲ Mitja Franc s svojimi starši

Srbija

Na obisku pri salezijancih

16.–18. 9. 2009: V začetku šolskega leta smo salezijanci poromali v Srbijo, v katoliško diasporo, kjer naši sobratje delujejo že dolga desetletja. Danes so še navzoči v Beogradu ter v Vojvodini v Mužlji. Imeli smo priložnost, da smo se seznanili z njihovim pastoralnim prizadevanjem.

Najprej nas je sprejel beograjski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Hočevar, nekdanji inšpektor ljubljanske salezijanske inšpektorije. Pri evharistiji, ki smo jo skupaj z njim obhajali, smo molili zlasti za sardove ekumenskega prizadevanja. Iz pogovorov smo razbrali, da z vztraj-

nim prizadevanjem tam navzočih krščanskih cerkva ekumenizem ni le mrtva črka na papirju.

V pravoslavnih samostanih in svetiščih smo lahko zaslutili bogastvo duha srbske pravoslavne cerkve, ki se kaže v razkošnih mozaikih in poslikavah ter mogočni arhitekturi.

Zadnji del svojega popotovanja smo namenili sobratom v Mužlji. Veliko župnij oskrbujejo, hkrati pa že nekaj let dajejo fantom iz Vojvodine možnost, da v času šolanja bivajo pri njih v dijaškem domu Emaus. V kratkem, a intenzivnem obisku smo si bili enotni v ugotovitvi, da je don Boskov duh v teh krajih živ – in dobrodošel.

M. L.

Maribor

Ritem Duha osmič

17. 10. 2009: Maribor je v soboto zvečer že osmič gostil največji slovenski festival duhovne glasbe Ritem Duha. Potekal je v dvorani UŠC Maribor, neposredno pa ga je prenašal Radio Ognjišče. V tekmovalnem delu se je predstavilo deset novih, še neobjavljenih skladb. V spremljevalnem programu so nastopili trikratni zmagovalci festivala – skupina Tvoj glas, program pa sta povezovala Mateja Feltrin Novljan in Blaž Lesnik. Absolutna zmagovalka festivalskega večera je bila Tina Gačnik - Tiana.

Začetki festivala segajo v leto 2001, ko so ga soorganizirali društvo dr. Antona Murka, Hoče, Salezijanski mladinski center Maribor in Radio Ognjišče. Že po prvem festivalu, ki je potekal še pod imenom »Festival duhovne ritmične glasbe«, sta do danes organizatorja dva, Salezijanski mladinski center Maribor in Radio Ognjišče, festival pa je dobil tudi ime: Ritem Duha. Festival ima tri pomembne vidike. Prvi je ta,

© Grega Vailič

da v slovenski prostor prinaša nove avtorske popevke, ki imajo duhovno vsebino. Drugi je, da festival želi povezovati avtorje tovrstne glasbe, ki delujejo v slovenskem prostoru. In kot tretje je to dogodek, ki združuje mlade in manj mlade poslušalce te glasbe z vseh koncev Slovenije

Slednje se je udejanjilo tudi tokrat. Finalni festivalski večer je bil ponovno razprodan. Dogodek nepozaben. Poln zdrave zabave in obilice dobre volje.

Ker gre za tekmovalno obliko festivala, je tako žirija v sestavi: Omar Naber, Mateja Kališnik, Boštjan Čuvan, Karmen Košutar, Janez Ferlež in Miha Gorše izbrala najboljšo skladbo. Nagrada je tokrat šla v roke Tini Gačnik - Tiani, ki je nastopila s skladbo: Alfa in omega.

Več kot 1100 ljudi je odločalo o nagradi občinstva. Tudi ta je šla v roke Tiani, skupaj z nagrado za najboljše besedilo. To je za njeno tekmovalno skladbo napisal Leon Oblak.

A. K.

- ▲ Zmagovalka Ritma Duha 2009
- ▶ Sobratje salezijanci na romanju po Srbiji, naši katoliški diaspori

Želimlje Biserna maša dr. Jenka

1. 8. 2009: V župnijski cerkvi sv. Vida v Želimljem je svoj duhovniški jubilej obhajal dr. Janez Jenko. Biserni jubilej 60-ih let duhovništva je praznoval v krogu svojih sobratov, ki so prav ta dan sklepali duhovne vaje, ter svojih sorodnikov. V nagovoru med sveto mašo je g. Stane Okorn predstavil, kaj vse so biseri v duhovniškem življenju jubilanta. Omenjal je osrednja področja njegovega duhovniškega delovanja: bil je župnik, iskan pridigar ljudskih misijonov ter pisatelj nabožnih knjig. Slavljenec se je ob tej priložnosti zahvaljeval Bogu za vse darove, ki mu jih je dal, hkrati pa vse praznično občestvo spodbujal, da bi se vedno trudili izpolnjevati Božjo voljo.

© Jože Zindaršič

Videm - Dobropolje Dvojna srebrna maša

12. julija 2009 sta v župnijski cerkvi Videm - Dobropolje obhajala srebrno mašo, 25 let duhovništva, salezijanska duhovnika **Drago Gačnik**, župnik v župniji sv. Gregorija Velikega v Hamiltonu, Kanada, in **Rafo Pinosa**, župnik v župniji sv. Janeza Boska v Mariboru.

© Branko Balazic

Oratorij 2009 Nate računam

Spominjamo se, da so lansko leto poletni oratoriji v Sloveniji praznovali dvajseto leto svojega delovanja. Letošnje poletje je slovenski Oratorij naredil še en pomemben korak – dosegli smo 300 župnij, v katerih je potekal oratorijski program. Nekaj več kot 21.000 otrok je slišalo vedno aktualno in vedno privlačno zgodbo o sv. Frančišku Asiškem, ki je bil glavni junak Oratorija 2009. Letos smo namreč obhajali tudi 800-letnico potrditve vodila sv. Frančiška Asiškega. Animatorji (dobrih 6.000 jih je bilo vključenih v letošnje oratorije) so poskrbeli, da je bil oratorijski program privlačen, da je bilo veliko veselja, prijateljstva, smeha, skratka, zapisali so se v srca otrok.

Na več oratorijih so imeli tudi mednarodne izmenjave animatorjev: v Litiji so gostili animatorje iz Slovaške, Češke in Malte; v Celju so animatorsko pomoč dobili iz Črne gore in Češke; v Mozirju so gostili skavtinje iz Pariza.

Oratorij se s poletjem ne konča, saj kar 55 animatorskih skupin med šolskim letom pripravi enega ali več oratorijskih dni. Praktično vsi pa se na poletni oratorij začno pripravljati ob koncu zime oz. ob začetku pomladi.

V letošnjem letu se je lepo razvilo Združenje animatorjev Oratorija, katerega namen je poglobljanje povezanosti, strokovnosti in duhovnosti med animatorji. V ta namen pripravlja več projektov, največji med njimi je Jesensko srečanje animatorjev Oratorija.

Veseli smo, da don Bosko v Sloveniji močno živi preko oratorijev in da spremlja mnoge mlade na delu poti njihovega odrasčanja. Zahvaljujemo se Bogu za ta blagoslov ter ga hkrati prosimo in zaupamo v njegovo pomoč za prihodnost.

Jure Babnik sdb,
voditelj Oratorija Slovenija

© vse foto Oratorij Slovenija

Smem aranžirati najlepše cvetove tega sveta

Na obisk med naše bralce tokrat vabimo go. **Ljubico Košir**, koordinatorico salezijancev sotrudnikov v Sloveniji. Predstavlja nam salezijance sotrudnike, ki so na naših tleh delovali še pred prihodom salezijancev. Prav oni so zaslužni za prihod prvih salezijancev v Slovenijo.

Kdo ste salezijanci sotrudniki?

Združenje salezijancev sotrudnikov si je zamislil don Bosko in je odprto tako laikom kakor svetnemu kleru. Delovati kot sotrudnik pomeni odgovoriti na salezijanski poklic, sprejemajoč poseben način življenja po evangeliju in udeležnost pri poslanstvu Cerkve. To je dar in obenem svobodna izbira, ki kakovostno opredeli življenje.

Združenje salezijancev sotrudnikov je ena izmed skupin salezijanske družine. Skupaj z družbo sv. Frančiška Saleškega (salezijanci), z družbo hčera Marije Pomočnice in drugimi skupi-

© Oratorij Sodražica

nami, ki so uradno priznane, je nosilec skupnega salezijanskega poklica, soodgovorno za življenjsko moč don Boskovega načrta v Cerkvi in svetu.

Salezijanci sotrudniki povsod skrbimo za vzgojo in evangelizacijo. Z mladimi delimo veselje do pravih vrednot, čut za skupno blaginjo, za služenje ... Pri vzgojnem služenju se držimo don Boskovega »preventivnega sistema«, ki temelji na razumu, veri in ljubeznivosti.

Kako vi konkretno "živite v blagor mladine"? Kakšna je vloga koordinatorice?

V blagor mladine živim in delam vedno z največjim veseljem. Po poklicu sem sicer aranžerka, pa mi je Bog dal milost in dar, da lahko »aranžiram« tudi najlepše in najdragocenejše cvetove tega sveta – mlade. Opravljam vlogo koordinatorice na dveh ravneh – eno že skoraj petnajst let v mladinskem klubu Kresnička v župniji Sodražica, drugo pa na inšpektorialni ravni salezijancev sotrudnikov – četrto leto.

Vloga koordinatorice je najbolj podobna vlogi mame v družini, ki

▲ **Ljubica Košir**, v sredini

se dnevno srečuje z vsemi člani družine različnih značajev, ob različnih dogodkih, z različnimi potrebami, odgovornostmi ... S svojo človeško šibkostjo morem storiti le malo dobrega, zato se dnevno priporočam Svetemu Duhu za razsvetljenje in njegovo pomoč ter Mariji Pomočnici za njeno varstvo.

Kdo lahko postane sotrudnik in kako? Kako ste se vi spoznali s sotrudniki in se odločili, da se jim pridružite?

Sotrudnik lahko postane vsak, ki želi v navadnih življenjskih okoliščinah uresničevati evangeljski ideal ljubezni do Boga in do bližnjega. Spodbujen s salezijanskim duhom sotrudnik namenja prednostno pozornost mladim, zlasti bolj revnim ali žrtvam kakršnega koli zapostavljanja, izkoriščanja in zatiranja. Sotrudnik daje prednost družini kot osnovni celici družbe in Cerkve ter si prizadeva, da bi iz nje napravil »domačo Cerkev«. Poročeni sotrudniki živimo v zakonu svoje poslanstvo zakoncev in staršev, »sodelavcev stvariteljske Božje ljubezni«, prvih in glavnih vzgojiteljev otrok, z metodo dobrote, ki je lastna preventivnemu sistemu.

Ko se nekdo čuti poklicanega, da želi postati sotrudnik, se vključi v najbližji center, kjer sotrudniki delujemo, ter po dveletni pripravi (formaciji) izreče obljubo.

S sotrudniki sem se spoznala na Rakovniku. Ob odraščanju najin dveh sinov sem vedno globlje spoznavala don Boskov preventivni vzgojni sistem. Ugotovila sem, da je le-ta tako zelo uporaben in koristen pri vzgoji, da sem zanj navdušila tudi nekatere starše. Tako je začela nastajati skupina salezijancev sotrudnikov v našem kraju.

Na kratko o zgodovini salezijancev sotrudnikov na Slovenskem ...

Pri načrtovanju in uresničitvi zamisli, da bi salezijanci odprli svoj zavod v Ljubljani, so imeli odločilno vlogo prav sotrudniki, vključeni v Zvezo salezijanskih sotrudnikov. Prvi, ki je Slovence seznanil z don Boskom, je bil duhovnik ljubljanske škofije Luka Jeran (1818–1896), dolgoletni urednik lista Zgodnja Danica in delavec za izboljšanje življenjskih razmer dijakov. Po tem, ko se je osebno srečal z don Boskom, je bil še bolj navdušen, da bi se njegova zamisel dela z mladimi razširila tudi k nam v Slovenijo. Jeranovo delo je nadaljeval katehet Janez Smrekar (1853–1920), ki je od Jerana prejel naročilo, naj na Slovensko pripelje salezijance. V času priprav na prihod salezijancev v Slovenijo je prav Janez Smrekar odigral odločilno vlogo. Organiziral je salezijanske sotrudnike in usmerjal njihovo delo. Vrhovni predstojnik Mihael Rua je Janeza Smrekarja 28. januarja 1895 imenoval za voditelja sotrudnikov v ljubljanski škofiji.

Koliko je sotrudnikov v Sloveniji danes? Kje se srečujete?

V Sloveniji je danes 60 sotrudnikov. Srečujemo se v naslednjih centrih: Rakovnik, »Emavs«, Bled, Sevnica, Šentjošt, Sodražica. Ob različnih priložnostih se sotrudniki vseh centrov med letom srečujemo tudi »pri izviru« – na Rakovniku, kjer »se napajamo« vse salezijanske skupnosti. Le tako lahko ohranjamo čut naše pripadnosti in medsebojne povezanosti.

Ali slovenski sotrudniki sodelujete s sotrudniki po svetu? Imate kakšna srečanja?

Slovenski sotrudniki smo povezani tudi s sotrudniki po svetu. Zadržne srečanje sotrudnikov srednje in vzhodne Evrope je bilo pred letom dni na Hrvaškem (v Lužnici pri Zagrebu), kjer smo imeli regionalni kongres. Pogovarjali smo se o smernicah, kako živeti Pravilnik apostolskega življenja kot odgovor na izzive »nove evangelizacije v Evropi«. Izvolili smo tudi novo vodstvo.

Je poklic salezijanca sotrudnika privlačen tudi danes?

Poklic salezijanca sotrudnika danes ni le privlačen, ampak je tudi zelo koristen za vsakogar izmed nas in za naše bližnje. Vemo, da živimo v času »krize vrednot«, ki je prisotna na vsakem koraku. V tej krizi odraščajo mladi, ki ne vedo več, kaj je prav in kaj ne, mnogi ne ločijo »zrna od plev«. Potrebujemo človeško toplino, starševsko ljubezen, prijateljstvo med vrstniki, razumevanja v različnih okoljih, dobre zglede starejših ... Kdo jim lahko poda roko, kdo jih skuša razumeti?

Ti mladi tudi danes potrebujejo don Boska, radi bi mu celo »ukradli srce«. Ali tudi mi lahko zaslutimo, kaj potrebujejo? Morda ljubezen, našo bližino, iskren pogovor, dober zglede, naš pogum, razumevajoče prijateljstvo ...

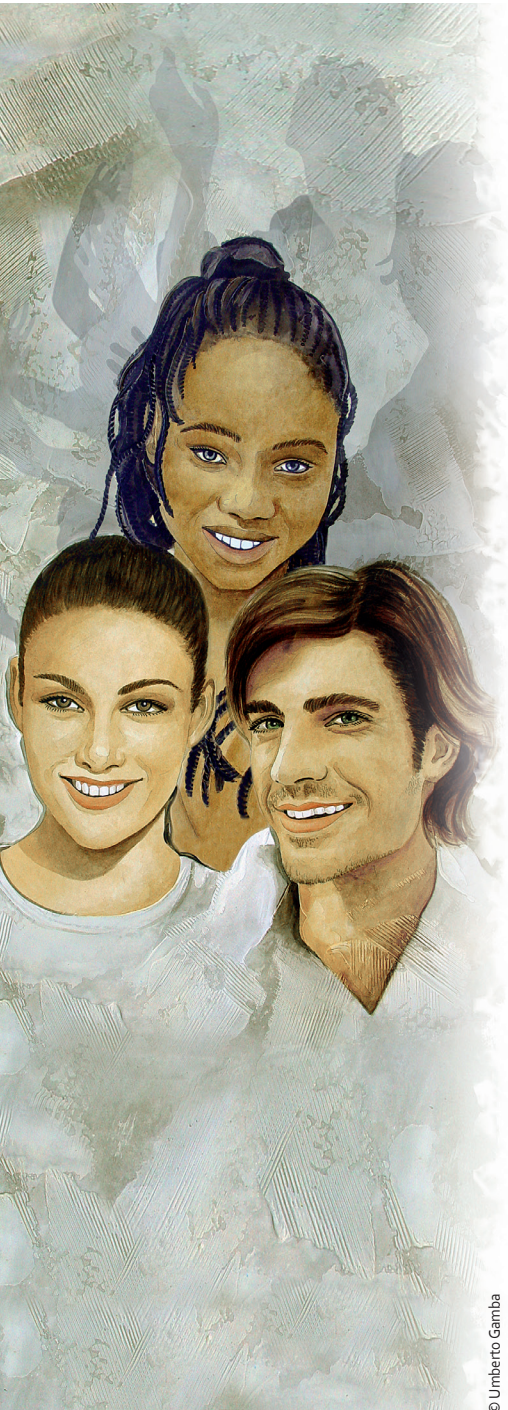
Naš vrhovni predstojnik gospod Pascual Chavez nagovarja v današnjem času in prostoru tudi sotrudnike z naslednjimi besedami: »Prizadevajmo si, da iz salezijanske družine napravimo široko gibanje za rešitev mladih!«

Naj njegove besede odmevajo v vaših srcih kot povabilo, da se prav Vi, ki berete te vrstice, odločite za pot služenja, za pot salezijanke ali salezijanca sotrudnika.

Pogovarjal se je Klemen Ban.

Vzgojni optimizem

© Umberto Gamba

Pascual Chávez

Sv. Janez Bosko je verjel v dobro, ki je položeno v vsakega človeka, kajti ustvarjen je po Božji podobi in sličnosti. Ta svoj vzgojni optimizem je konkretno uresničeval v svoji ustanovi, hkrati pa ga je zapisal v jedro svojega vzgojnega sistema.

Don Bosko je bil realist, a vendar njegovo življenje razkriva čut za upanje, ki ga je gojil. Poznavalec Carlo Nanni je o njem zapisal: »Časi, v katerih je živel, niso bili lahki. V času svojega življenja je bil udeležen v zares epohalnih spremembah ... V njegovih spisih ne manjka namigov na zlo, ki je prizadevalo tedanji čas. In vendar ... si je prizadeval za lepšo prihodnost. Ni se prepustil nekoristnemu jadikovanju. Kolikor je le mogel, si je prizadeval in stopil na stran dobrega in za njegovo razširjanje na vse mogoče načine. Še zlasti je to storil, ko se je zavzemal za preventivno vzgojo, ki bi otroke ne le zavarovala pred slabim in jih držala stran od njega, ampak da bi prebujala najboljše sile v njih, kot tudi v mladih, vzgojiteljnih in celotni družbi, ne glede na vsako ideološko ali politično pripa-

dnost.« Janez Bosko je bil mož upanja, katerega izvir je bil v Bogu. V njegovih spisih neprenehoma odkrivamo sklicevanje na razloge upanja, ki so ga v življenju držali pokonci: »Gospodova dobrot«, podarjena vsem; »Božje očetovstvo«, ki nikoli ne zapusti svojih otrok; »Božje usmiljenje«, ki vedno odpušča; »Božja moč«, vedno zvesta svojim obljubam. Poleg tega še: preizkušnje kot vabilo k »zatekanju k Bogu, da jih premagamo«; nasprotovanja in neuspehi, ki »očiščujejo« in krepijo zaupanje; »zasluge Kristusa«, ki nas je odkupil za drago ceno; »pomoč Marije«, matere, zaščitnice in zagovornice odrešenja.

Bog je bil izvir, ki je v njem prebujal zadržanje velikega realizma: trajna vedrina; odpornost na malodušnost pred težavami pri gradnji, smrt dobrotnikov, zapuščenje sodelavcev, ekonomske težave, politična in cerkvena nasprotovanja; zaupanje v Božjo Previdnost v najtežjih preizkušnjah; neprekinjena dejavnost v prid mladih; veselje, za katero je dejal, da je v njem pot svetosti. Zgoraj imenovani poznavalec Nanni pravi: »Njegov optimizem ni bil naturalističnega kova po vzoru J. J. Rousseaua, po katerem je človek dober 'po svoji naravi', pokvari pa ga družba ... Don Bosko otrok ni malikoval. Čeprav je človek 'ranjen', vendarle ohranja temeljno sposobnost za dobro, ker je bitje, ustvarjeno po Božji podobi in sličnosti. In to dobro je treba spodbujati, da raste, mu pomagati, da se oblikuje.« Ta pomoč se izraža v ljubeznivi navzočnosti, ki spodbuja k dobremu (pojem asistence).

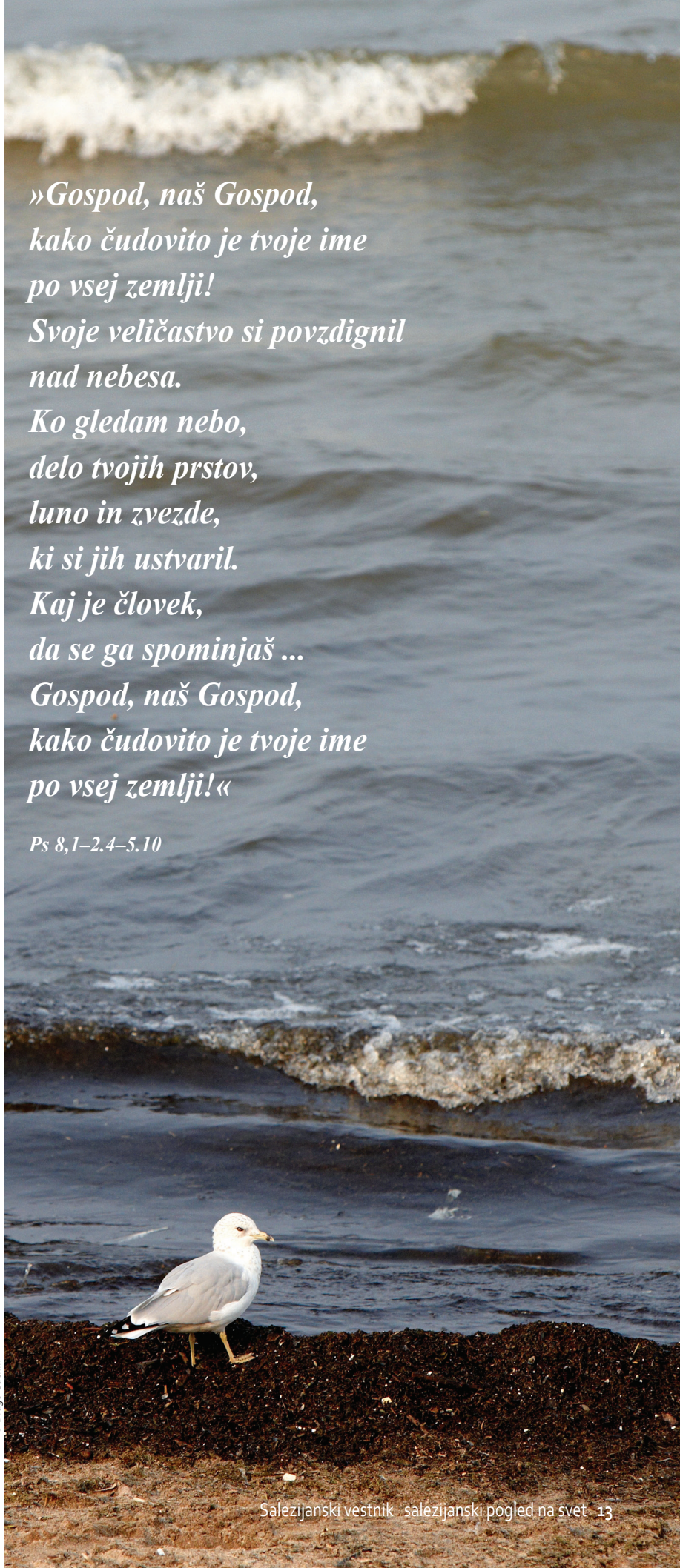

Don Bosku ni bil nepoznan odpor in zavrnitev. Takole je razmišljal: »Kakor ne obstaja nehvaležna in jalova zemlja, ki bi po dolgi potrpežljivosti ne mogla končno postati rodovitna, tako je s človekom; pravo moralno polje, ki, pa naj bo še tako nerodovitno in zateglo, slej ko prej obrodi čiste misli in krepostna dejanja, kadar vzgojitelj svoje goreče molitve in napore pridruži Božji roki v obdelovanju le-tega in v skrbi za njegovo rodovitnost in lepoto. V vsakem mlademu človeku, tudi v najbolj bednem, je točka, sprejemljiva za dobro«. Prva naloga vsakega vzgojitelja je v tem, da z neizmerno potrpežljivostjo poišče to točko. To je pravi izziv. Ob nekaterih mladostnikih bi se vzgojitelj lahko hitro prepustil malodušju, veliko mladostnikov je zdolgočasenih, ne vidijo smisla, so resignirani, trpijo za astenijo (znižano psihično in fizično močjo). Vse to zaradi pomanjkanja upanja. Psiholog Viktorino Andreoli pravi: »Rad imam mladostnike z vsemi njihovimi konflikti, mladostnike, ki se spopadajo z vsem, kar se jim upira, čeprav to počnejo uporniško. Srečal sem mladostnike, ki so menili, da bodo postali heroji, a so uspeli postati kvečjemu žrtve ... Rad bi, da bi mladostniki sanjali prihodnost, da bi si jo risali z navdušenjem.« Da bi mladi verjeli v to, potrebujejo sredništvo vzgojitelja in okolje, prepojeno s krščanskim upanjem. Don Bosko nakaže pot: veliko zaupanje v dobro, odprtost za človeške vrednote, pozornost za radosti, ki jih prinaša vsakdan. In še: stalno gojiti sanje – prizadevati si, da bi bili mladi srečni danes in vso večnost. To pomeni sanjati Božje sanje. ■

© Drago Gačnik

*»Gospod, naš Gospod,
kako čudovito je tvoje ime
po vsej zemlji!
Svoje veličastvo si povzdignil
nad nebesa.
Ko gledam nebo,
delo tvojih prstov,
luno in zvezde,
ki si jih ustvaril.
Kaj je človek,
da se ga spominjaš ...
Gospod, naš Gospod,
kako čudovito je tvoje ime
po vsej zemlji!«*

Ps 8,1–2.4–5.10

Bogu se zahvaljujemo za rodoviten začetek

Salezijanci letos obhajamo 150 let od ustanovitve salezijanske družbe. Namen praznovanja je, da se zavemo svojih korenin in da bi globoko prenovili svoje življenje in poslanstvo ter ponovno doživeli, kar se je zgodilo 18. decembra 1859, ko

je don Bosko v svoji skromni sobi ustanovil družbo, ki so jo poimenovali Družba svetega Frančiška Saleškega in tako uresničil načrt, ki ga je že dolgo časa nosil v svojem srcu.

Osmega decembra 1859 so v don Boskovem oratoriju v Valdoccu slovesno obhajali praznik Marije Brezmadežne. Zvečer tistega dne, potem ko se je okrog 1000 mladih fantov razšlo, se je don Bosko z besedo »za lahko noč« notranjim gojencem, 147 jih je bilo, zahvalil za njihovo sodelovanje in potem izrekel kratko naznanilo, ki se je kakih 20 fantov močno dotaknilo.

»Don Bosko je tisti večer javno naznanil, da bo naslednji dan imel posebno konferenco v svoji sobi ... Duhovniki, kleriki in laiki, ki so z don Boskom bolj tesno sodelovali pri težavnem delu v oratoriju, so domnevali, da bo ta sestanek najbrž zelo pomemben« (MB VI, str. 333).

In zvečer, 9. decembra, je devetnajst fantov napolnilo don Boskovo sobo. Iz zapisnika tega sestanka je razvidno, da je don Bosko takoj na začetku prosil Svetega Duha za razsvetljenje in Devico Marijo za pomoč, nato pa je na kratko razložil namen srečanja.

»Z vidno ganjenostjo je naznanil, da je prišla ura, da dá obliko tisti družbi, ki jo je

nameraval ustanoviti in ki je bila glavni predmet vseh njegovih skrbi, h kateri ga je spodbujal in ga zanjo pohvalil papež Pij IX.«

V bodočo redovno družbo, ki bo glavna opora oratorija, bodo vpisani samo tisti, ki bodo po resnem razmisleku imeli namen posvetiti se Bogu in bodo v določenem času izrekli zaobljubo čistosti, uboštva in pokorščine, da bodo posvetili svoje življenje zapuščeni in ogroženi mladini. »Zato naj bi na prihodnji konferenci bili navzoči samo tisti, ki so se nameravali vključiti ... Don Bosko je dal vsem teden časa za premislek in za dogovor z Bogom o tej tako pomembni stvari« in »seja se je končala v popolni tišini« (MB VI, str. 334).

Dnevi, ki so sledili, so bili na zunaj polni rednega dela, vendar so bili v srcih in mislih tiste dvajseterice z don Boskom vred, zaznamovani z izredno napetostjo. Prvi, ki je napeto molil in pričakoval, je bil don Bosko, saj je že nekaj let na tihem vabil najboljše fante, pri katerih je opazal znamenja duhovnega poklica, da se mu pridružijo. Mnogi so mu obljubljali, a so se pozneje premislili.

Bila je nedelja, 18. december 1859. Zvečer po večernih molitvah je don Bosko povabil h konferenci tiste, ki so se

**DON BOSKOVI
SALEZIJANCI**

odločili, da bodo postali člani dobrodelne redovne družbe sv. Frančiška Saleškega. Sestanek je bil v don Boskovi sobi. V nekaj minutah se jih je zbralo osemnajst, skupaj z don Boskom. Med navzočimi je bil en duhovnik, en diakon, en subdiakon, trinajst klerikov in en zelo mlad študent.

Natančen zapisnik tega sestanka, ki sta ga podpisala tajnik Alasonatti in don Bosko, »je izredno preprost dokument, ki obsega prvi uradni spis salezijanske družbe«, in pomeni ustanovitev salezijanske družbe. Mladi ustanovitelji so zoreli ob don Bosku, razsvetljeni s Svetim Duhom pod budnim varstvom Marije Pomočnice.

Dragi prijatelji, ob 150. obletnici rojstva salezijanske družbe se Bogu zahvaljujemo za te pogumne začetke in rodovitno poslanstvo ter prosimo Gospoda žetve, naj jo tudi v prihodnje obdarja z novimi duhovnimi poklici in ohranja v poklicni zvestobi.

Ivan Turk, voditelj SMZ

nameni molitve

NOVEMBER

Molimo za vse, ki so opešali na poti duhovniškega ali redovniškega življenja, da najdejo nov način prijateljevanja s Kristusom, saj je tudi zanje daroval svoje življenje.

DECEMBER

Ob 150. obletnici rojstva salezijanske družbe molimo, naj jo Gospod obdarja z novimi duhovnimi poklici, Marija pa ji izprosi zvestobo v njenem poslanstvu.

JANUAR

Molimo z namenom, da se v letu evharistije in v pripravi na evharistični kongres v vseh nas okrepi vera in ljubezen do Jezusa, ki živi med nami v sveti evharistiji.

prosi za nas

tolažnica žalostnih

*Mati, ki poveljučana pri svojem Sinu
svetiš tu na Zemlji potujočemu Božjemu ljudstvu
kot znamenje trdnega upanja in tolažbe,
nate se oziramo v naših stiskah in potrebah.*

*V svojem srcu si verovala,
ko je ob Simeonovi prerokbi meč presunil tvoje srce;
prosi za vse, ki nimajo upanja v prihodnost,
da bi zaslutili, da le-ta v Bogu obstaja.*

*Nisi se vpraševala zakaj,
ko si morala s Sinom bežati v Egipt;
prosi za vse današnje begunce,
da bi našli dostojne življenjske pogoje, predvsem pa mir srca.*

*V veri si prisluhnila Jezusu,
ko si ga po mučnem iskanju našla v templju;
prosi za starše, ki so v skrbah za svoje odraščajoče otroke,
da bi jim znali predvsem prisluhniti.*

*V svojem srcu nisi obsojala,
ko si se srečala s Sinom, ki je nesel križ,
prosi za vse, ki v današnjem svetu
stremijo le po oblasti, užitku in bogastvu,
naj zaslutijo minljivost vsega, kar je le tostransko.*

*V veri si skupaj s Sinom trpela,
ko si stala pod njegovim križem:
prosi za vse, ki se nahajajo v trenutkih trpljenja in bolečine,
da bi mogli – z Božjo pomočjo – občutiti njeno odrešilno moč.*

*Zaradi tvoje vere in ljubezni te obup ni dosegel,
ko si v naročje sprejela mrtvega Sina;
prosi za vse, ki jim je smrt iztrgala drago osebo,
za vse, ki jih misel na smrt spravlja v obup,
za vse, ki menijo, da so gospodarji nad življenjem.*

*Mati, ki si po Božji izvolitvi svetu prinesla Življenje,
pomagaj nam, da se ga bomo veselili in ga varovali,
v neizbežnih trenutkih trpljenja in preizkušnje
pa naj v tebi najdemo svojo Mater in Tolažnico!*

Besedilo: s. Marija Žibert

»Jaz pa sejem pesem«

Skupina Pot prihaja iz župnije Trstenik, natančneje s podružnice Tenetiše. Sestavlja jo 9 članov, občasno z njimi zapoje tudi nekaj moških glasov, predvsem njihovih staršev, ki se jim pridružijo ob večjih praznikih. Glavnina pevk je študentk, dve sta še srednješolki, Aleš pa je že zaposlen. Skupaj prepevajo od maja 2001. O skupini, njihovem delu in o duhovni glasbi sem se pogovarjal s članico skupine, Nušo Perčič.

Kako se je začela zgodba skupine Pot?

Prišel je maj, začele so se šmarnice. Dekleta smo ministrirala, ker je bilo pomanjkanje ministrantov. Nekega večera po šmarnicah pa me je takratni župnik Jože Brečko povabil, naj naslednji dan prinesem kitaro. Prvič smo peli v troje pred oltarjem – župnik, jaz in še ena od deklet. Kaj veliko pesmi takrat nismo poznali, župnik je bil naš učitelj. In tako smo se ministrantke preusmerile v pevsko skupino. Ko smo začele, nas je »ful zagrabilo«, bil je izreden elan in to nas je neslo naprej.

Je bilo za vsa dekleta vse novo ali ste imele kaj glasbene izobrazbe?

Nekaj glasbene izobrazbe je bilo. Jaz sem hodila v glasbeno šolo za kitaro, Vanja in Tjaša za klaviature, druga dekleta pa glasbene izobrazbe nima. Pesmi se zato učimo ob besedilih, nič kaj veliko not nimamo. Veliko stvari naredimo po svoje. Tako nam

je lažje, ker vemo, da nima smisla govoriti o notah, saj to dekleta samo obremenjuje.

Od kod ime skupine?

Ob prvem »večjem« nastopu smo začele iskati ime. Zbirale smo predloge in moj ati je prišel na idejo, da bi se lahko imenovala Pot. Žal že pokojni alpinist Nejc Zaplotnik, prav v tem pogledu njegov velik vzornik, je namreč dejal: »Kdor najde cilj, bo ostal prazen, ko ga doseže, kdor pa najde pot, ta bo cilj vedno nosil v srcu.« In to smo si me takrat zadale. Da gremo svojo pot, ki ima tudi ovinke, in na tej poti ne obupamo, ker jo sprejemamo kot Božji načrt za nas. Vsaka stvar se zgodi z razlogom, četudi v danem trenutku tega ne razumemo. Ampak, On že ve.

Skupina je rasla naprej ...

Da. Župnik se je zamenjal. Jože je odšel, prišel je Branko (Balažič op. p.). Zasedba se od začetka ni bistveno spreminjala. Pred nekaj leti pa

Trudimo se, da bi bilo petje pri mašah čim lepše in da bi bili mi zadovoljni.

smo po spletu okoliščin dobile Aleša Travna kot glasbenega mentorja. On je bil za nas velika avtoriteta, kar je pomagalo k še večji motivaciji za delo.

In potem sodelovanje na Ritmu Duha.

Ritem Duha ... Ko smo bili izbrani, je bil občutek čudovit. Ko se je nastop približeval, pa je močno rasla tudi trema. Bili smo zelo živčni, a tisti občutek na odru je bil nepopisen. Ne najdem besed, s katerimi bi lahko izrazila to izkušnjo. To sodelovanje na festivalu je bil zelo pomemben mejnik za celo skupino.

Kakšna je bila potem pot do zgoščenke?

Ideja za snemanje je bila Aleševa. Najprej smo snemali skladbo »Moj sin«, za kar smo imeli veliko vaj. Najprej je steklo samo, saj imamo po osmih letih delovanja še vedno vaje vsak petek. Leta 2007 smo izdali svoj prvi CD »Jaz pa sejem pesem«. Župnik in založba Salve sta imela veliko vlogo pri CD-ju, pomagala je tudi krajevna skupnost Tenetiše.

Kako gledate na svoje delo?

Zavedamo se, da bodo vedno večji in manjši od nas. Trudimo se, da bi bilo petje pri mašah čim lepše in da bi bili mi zadovoljni. Pomembno nam je, da se ob petkih dobimo na vajah, da v nedeljo pojemo pri maši, da se učimo novih pesmi in predvsem, da z našim petjem slavimo Boga.

Ste torej predvsem župnijski band?

Bolj to kot kaj drugega. Mislim, da tudi župnija zelo živi in čuti z nami. Vesela sem, da so nas tudi starejši sprejeli – našo kitaro in naše klaviature. Že od začetka nas podpirajo. Vsekakor pa, če se le da, ugodimo

vsakemu, ki bi z našo glasbo rad popestril kakšen svoj veliki dogodek (krst, poroka ...).

Se udeležujete srečanj, ki jih imamo v okviru salezijanskih programov? Se čutite del tega Salezijanskega mladinskega gibanja?

Sama se čutim kot del ene velike skupnosti, a kot skupina o tem še nismo nikoli razmišljali.

Ste pa tudi precej povezani z lokalno oz. krajevno skupnostjo.

Imeli smo res ogromno srečo, da sta naš župnik in predsednik krajevne skupnosti delala z roko v roki. Damjan Veternik, predsednik KS Tenetiše, nam je močno stal ob strani. Priskočil nam je na pomoč, če se je le dalo. Občasno je tudi pel pri nas. V začetku meseca oktobra letos je žal tragično preminil. Bil je res dober prijatelj in vedno mu bomo hvaležni za vse, kar je za nas naredil.

Kar nekaj nastopov imate med letom ...

Damjan nas je spodbujal, da bi s pesmijo povezale krajanje ob različnih praznovanjih med letom. Lahko rečem, da smo lokalno prepoznavna skupina. In to nam veliko pomeni. Če nas kdaj ni, ker pojemo kje drugje ali preprosto ne moremo priti v cerkev, nas naši farani kar pogrešajo. To je zame zgovoren podatek, ki pove, da so tudi drugi zadovoljni.

Je repertoar pri maši in na koncertu enak?

Ja, večinoma. Na naših koncertih tako in tako pojemo večinoma duhovne pesmi.

Sodi vsa glasba v liturgijo?

Strokovnih meril za to ne poznam. Menim pa, da je potrebno biti pozoren, previden. Mi izbiramo tako, da

vzamemo tisto pesem, ki je katere-mu izmed nas všeč. Veliko jih »poberemo« iz Stične. Pesmi z Ritma Duha, z izjemo nekaterih, pa se mi zdijo težko izvedljive, saj so v večini narejene za soliste in samo ob kitari ne izpadejo dobro. Za liturgijo raje vzamemo enostavne pesmi, ki jih lahko z nami pojejo tudi drugi.

Kaj tebe prepriča pri duhovni pesmi?

Prepriča me celota. Glasba, besedilo in nastop. Sem pa najprej pozorna na melodijo, ki me mora pritegniti. In zdi se mi, da je prav melodija tista, ki pritegne tudi mlade, mlajše od mene. Vsekakor pa je ogromen naboj tudi v besedilu.

Kaj ti duhovna glasba pomeni?

Napolnjuje me. S pomočjo te glasbe častim Boga. Veliko težje bi mi bilo sedeti eno uro v cerkvi in moliti kot pet ur peti na koru in na ta način moliti.

Načrti skupine Pot za prihodnost?

Trenutno ni nič konkretnega, saj bo ena izmed naših članic kmalu postala mamica. Bomo pa pozimi ali spomladi nastopili na enem izmed Večerov DRG v gradu na Rakovniku. Posneli smo pesem »Ti si tu« (Eres Tu, Mecedades). Moja sestra je skladbo prevedla iz španščine, ati je naredil slovensko priredbo besedila, David Beovič pa še instrumentalno in vokalno priredbo. Posneli smo jo in po dolgotrajnem postopku celo pridobili dovoljenje od Špancev, da to skladbo lahko izvajamo. Izdelek smo posredovali tudi sorodnikom iz Argentine in ti so poskrbeli, da je bila skladba predvajana na radiu v Buenos Airesu, v dvojezični oddaji »Okence v Slovenijo«. In morda ... Morda pa se nam obeta tudi kak nastop za skupnosti Slovencev v Argentini ali kjerkoli drugje po svetu.

Pogovarjal se je Matjaž Knez.

Rojstvo salezijanske družbe zapisnik zgodovinskega srečanja

Bogdan Kolar

Osrednji arhiv salezijanske družbe v Rimu varuje kot posebno dragocen zvezek z zapiski o začetkih don Boskovega dela in salezijanske skupnosti. Ohranjeno nam je natančno poročilo zgodovinskega srečanja z dne 18. decembra 1859. Pripravil ga je duhovnik Viktor Alasonatti, ki je do tedaj opravljal službo prefekta, to je voditelja uprave in gospodarjenja v valdoškem Oratoriju. Zapisnik obstoji iz treh strani rokopisa, to je prvih strani majhnega in preprostega zvezka. Podpisala sta ga don Bosko in duhovnik Viktor Alasonatti.

Besedilo zapisnika

»V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa. Amen.

1859. V letu Gospodovem tisoč osemsto devetinpetdeset dne 18. decembra so se v Oratoriju sv. Frančiška Saleškega v sobi duhovnika Janeza Boska ob 9. uri zvečer zbrali on, duhovnik Viktor Alasonatti, kleriki: diakon Angel Savio, subdiakon Mihael Rua, Janez Cagliero, Janez Krstnik Francesia, Franc Provera, Karel Ghivarello, Jožef Lazzero, Janez Bonetti, Janez Anfossi, Alojzij Marcellino, Franc Cerruti, Celestin Durando, Sekund Pettiva, Anton Rovetto, Cezar Jožef Bongiovanni, študent Alojzij Chiapale. Zbrali so se z namenom in v istem duhu, da bi pospeševali in ohranjali duha resnične ljubezni, ki se zahteva v delovanju oratorijev za zapuščeno in postopajočo mladino, ki je v teh nemirnih časih na tisoč načinov zapeljana na škodo družbe in vržena v brezbožnost in nevero.

Zato je bilo zbranim v veselje, da so sestavili Družbo ali Kongregacijo, ki ima pred očmi medsebojno pomoč za lastno posvečenje in si hkrati postavljajo kot nalogo pospeševati Božjo slavo in odreševanje duš, posebej tistih, ki najbolj potrebujejo izobrazbo in vzgojo.

Predloženi načrt je bil soglasno sprejet. Nato so po kratki molitvi in prošnji Svetemu Duhu za razsvetljenje prešli na volitve članov, ki bodo predstavljali vodstvo Družbe za to in

za druge Kongregacije, če bo Bogu všeč, da se bodo ustanovile.

Nato so enoglasno prosili njega (don Boska), ki je bil začetnik in pospeševalec, da bi sprejel nalogo vrhovnega predstojnika, ker je bilo to zanj najbolj primerno. Ko je sprejel to nalogo, si je pridržal pravico, da imenuje prefekta (svojega namestnika). Ker temu ni nihče nasprotoval, je dejal, da ni potrebno odstaviti iz službe prefekta podpisanega, ki je že doslej imel to nalogo v hiši.

Takoj nato smo mislili na volitve drugih članov, ki so potrebni za vodstvo. Sprejeta je bila odločitev, da bodo volitve tajne, da bi tako najhitreje izoblikovali vrhovni svet. Ta je moral biti sestavljen iz duhovnega voditelja, ekonoma in treh svetovalcev, poleg že prej navedenih dveh predstojnikov.

Ko je bil za tajnika postavljen podpisani, ta pove, da je zvesto izpolnil svojo nalogo, ki mu je bila zaupana od vseh. Tako je zapisal glasove vsakemu od članov, kakor jih je prejel v tajnem glasovanju. Izidi glasovanja so bili naslednji: enoglasno je bil za duhovnega voditelja izbran klerik subdiakon Mihael Rua, ki je sprejel službo. Ko je bil isti postopek ponovljen za ekonoma, je bil izvoljen diakon Angel Savio, ki je izjavil, da sprejema to službo.

Potrebno je bilo izbrati še tri svetovalce. Po opravljenih volitvah je bil za prvega svetovalca izbran klerik Janez Cagliero. Kot drugi svetovalec

je po glasovanju izšel klerik Janez Bonetti. Ker sta pri volitvah za tretjega dobila enako število glasov klerika Karel Ghivarello in Franc Provera, je bilo opravljeno dodatno glasovanje, pri katerem je dobil večino klerik Ghivarello. Tako je bilo dokončno izoblikovano upravno telo naše Družbe.

Ko je bilo vse opravljeno, kar je tu na široko opisano, je bil zapisnik prebran pred vsemi prej imenovanimi člani in na novo izvoljenimi predstojniki. Po njihovi izjavi, da je zapisnik točen, so ga podpisali, da bi se izvirnik ohranil. Za njegovo verodostojnost ga podpišeta vrhovni predstojnik in tajnik.«

Novoizvoljeni vrhovni svet skupnosti je imel prvo uradno srečanje dne 2. februarja 1860. Takrat so sprejeli »k praktičnemu izvajanju pravil«, to je v noviciat, prvega kandidata za salezijanskega pomočnika Jožefa Rossija. Prvega maja istega leta je na isto pot stopil Pavel Albera.

Zgodovinski pomen zapisa

Zapisnik srečanja poroča o ustanovitvi salezijanske skupnosti in o njenih prvih članih. Je prvi in temeljni dokument o cerkveni skupnosti, ki jo je imel v mislih sv. Janez Bosko, da bi nadaljevala njegovo delo v prid revne in zapuščene mladine. Dokument nam pokaže organiziranost, ki si jo je zamislil don Bosko in je zanjo imel soglasje vodstva Cerkve. Pokaže nam tudi cilj, zaradi katerega je skupnost sploh nastala, to je posvečenje članov in delo v prid mladine. S takim načinom vodenja skupnosti in njene organiziranosti so se strinjali tudi prvi člani, ki so sprejeli svoje odgovornosti in jih je don Bosko daljši čas pripravljaj na ta korak. Skromen šolski zvezek ima za salezijansko skupnost poseben pomen; v njem so namreč zapisani njeni začetki in prva pravna dejanja, ki so iz skupine zavzetih kristjanov naredili cerkveno ustanovo.

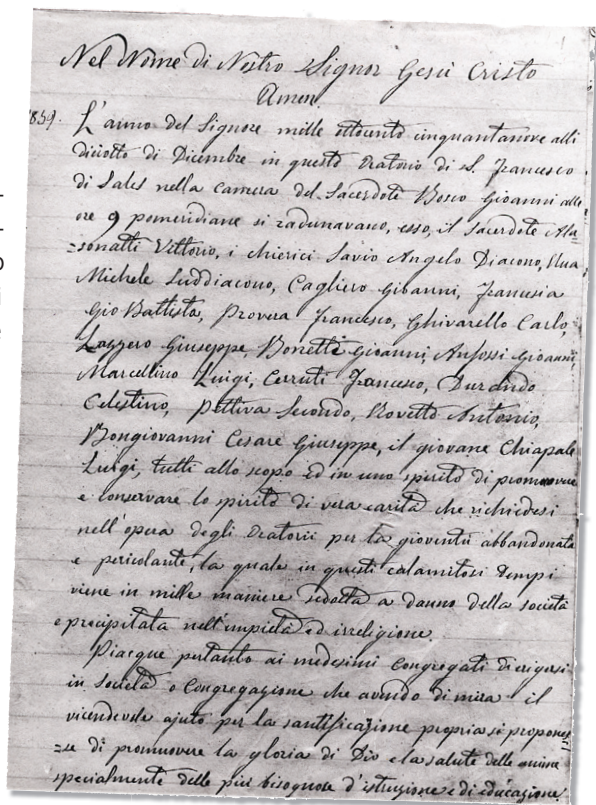
► **Kopija zapisnika o ustanovitvi salezijanske družbe**

V istem zvezku so nadaljevali zapise pomembnih dogodkov vse do leta 1869. Gre za strani od 4 do 23, napisal jih je svetovalec Karl Ghivarello. Na teh straneh so zapisani sklepi vrhovnega sveta nove Družbe o sprejemih v skupnost in o obljubah, ki so jih storili novi člani Družbe sv. Frančiška Saleškega. Na žalost so se izgubili nekateri listi, ki so vsebovali podatke o volitvah in sprejemih med letom 1865 in 1869. Zadnji

vpis poroča o volitvah članov vrhovnega vodstva, potem ko se je iztekel mandat, za katerega so bili izvoljeni pred tem. Volitve so bile 10. decembra 1869. Za namestnika vrhovnega predstojnika je bil ponovno izvoljen Mihael Rua, za duhovnega voditelja Janez Cagliari in za vrhovnega ekonomo Angel Savio. Na novo je bil za svetovalca izvoljen duhovnik Pavel Albera.

Manjkala je še potrditev nove skupnosti s strani Svetega sedeža in odobritev redovnega pravila. V teku leta 1863 je don Bosko zbral priporočila nekaterih škofov in februarja 1864 vse dokumente poslal v Rim. 23. julija istega leta je od tam prišel dokument, s katerim je Kongregacija za škofo in redovnike pohvalila novo skupnost, njeno vzgojno poslanstvo in duhovnost, dokončna potrditev pa je bila odložena na poznejši čas. To se je zgodilo 1. marca 1869. Pet let kasneje, 13. aprila 1874, je Sveti sedež potrdil še redovno pravilo.

Kasneje je don Bosko rad poudarjal, da je papež Pij IX. postavil temelje za Družbo, da je papež sam začrtal njeno podobo. Pri tem se moramo vprašati, kakšen načrt je papež Pij IX. predstavil don Bosku. Don Bosko

sam nam pove, da se je papeževa beseda nanašala predvsem na dva vidika. Najprej mu je papež svetoval, da »Družba mora imeti zaobljube, ki bodo služile kot vez in zagotovilo edinosti v duhu in delih«. Te zaobljube pa morajo biti preproste in takšne, da jih je mogoče po preprostem postopku razveljaviti, »da sprememba odločitve katerega od članov ne bi motila miru in edinost drugih«. Zato naj bi Družba bila »redovna skupnost v pravem pomenu besede kar zadeva Cerkev«, hkrati pa mora biti tako organizirana, da »bo svojim članom zagotavljala svobodo v vsem, kar bi sicer lahko predstavljalo težave s strani državnih oblasti«. Iz papeževih besed je mogoče videti, da je nakazal temeljna načela za ureditev Družbe, to je njena pravila ali konstitucije, in v nekaterih stvareh spremenil prvotne don Boskove zamisli. To vsekakor najbolj velja za značaj nove skupnosti, ki je sprejela vse značilnosti cerkvenega reda in je bila od tedaj naprej obravnavana kot redovna skupnost in ne več kot skupnost kristjanov v svetu, ki se posvetijo delu za mlade in ohranjajo vezi s svojim izvirnim socialnim okoljem. ■

Bog mi je vedno pomagal, da sem splaval

Pripravil Tone Ciglar

V življenju Božjega služabnika Andreja Majcna se je pokazalo, kako pomemben in odločujoč za vse življenje je odnos med starši in otroki. Kjer imajo starši zares radi svoje otroke in jim ti zares vračajo ljubezen, tam otrokom postane očetova in materina beseda življenjsko vodilo, kakor se je to pokazalo v življenju našega misijonarja: vse življenje je črpal iz pristrčnega odnosa, ki ga je vzpostavil že kot otrok do svojih staršev. Pozneje se je ta odnos samo še krepil in poglobljal.

Življenje v pomanjkanju ni nujno samo zlo

Pomanjkanje med prvo svetovno vojno me je marsičesa naučilo. Mladi, ki berete te vrstice, predvsem vam bi rad povedal samo tole: kjer je obilica vsega v skledi in v žepu, tam ne zraste duhovni poklic. Veliko pa

jih zraste iz trdega in garaškega življenja, kakor tudi beremo v življenjepisu sv. Janeza Boska. Obilje dobrot mlade ljudi pomehkuzi in izvotli, da v njih ni prostora za ideale; oropa jih vsega, za kar je treba pogum in tveganje. Življenje, ko se moraš sam znajti, da splavaš, me je marsičesa naučilo.

Tako sem se nekoč, ko sem spremljal očeta na njegovih opravkih, pri Cerkljah šel sam kopat v Krko. Stojim v topli vodi in se je veselim, pa kaj, ko mi je naslednji korak zmanjkalo tal pod nogami. Nisem znal plavati, pa sem zavpil sam sebi: Andrej, reši se! Pa sem začel mahati z rokami in brcati z nogami in sem v trenutku znal plavati. Lahko rečem, da je tako bilo vse moje življenje; Bog mi je vedno pomagal, da sem splaval.

Očetov nauk za življenje

Očeta sem spremljal na njegovih utrujajočih poteh. Z očetom sem prehodil kraje do Rake, Studenca, Cerkelj, Mraševega. V Mraševem je bil stric škofa Leniča, ki je bil sodni izvedenec in smo pri njih imeli večkrat kosilo. Bila so to trda leta vojne. Ko sva pozno zvečer korakala domov s polnimi nahrbtniki (ljudje so očetu največkrat "plačali" v naravi), mi je dajal svoje nasvete, ki so bili polni življenjske modrosti. Največkrat mi je ponovil in zavzeto

priporočal: "Slavko, bodi dober z ljudmi; če jim boš pomagal, bodo tudi oni tebi!" Vsak dan sem se prepričal, koliko je med ljudmi revščine, ob tem pa tudi goljufije, da je oče imel polne roke dela, ko je branil pravico brezpravnih in nemočnih. Oče je rad pomagal, kjer in kakor je mogel. Tako se je tistih časov spominjal tudi škof Lenič, da je nosil hlače, narejene iz nekakšnega papirja, pa mu jih je dež zmočil in jih ni bilo več. Rad se je spominjal tudi suknjiča, ki mu ga je dal moj oče; bil je topel in velik za majhnega fantiča, da mu je služil kot površnik.

Na razpotju: v semenišče ali na učiteljišče?

Naenkrat sem se znašel na razpotju: kam? Mati mi je že večkrat izrazila srčno željo, da bi bila srečna, če bi se odločil za duhovni poklic. Vendar mene to nekako ni mikalo. Vmes je posegel oče, ki mu je spodletel učiteljski poklic, in je na kratko odločil: "Na učiteljišče boš šel, boš šolmajster. Pomagaj ljudem in ljudje te bodo imeli radi in ti pomagali." Res, učitelji so bili predvsem po vaseh in manjših krajih vodilne osebnosti, če so le znali živeti z ljudstvom in za ljudstvo. Tako sem prišel v rodni Maribor. Pozneje sem uvidel, da je v ozadju vsega bila Božja volja, ki je imela z menoj svoje posebne načrte.

Ponovno v rodnem Mariboru

Tako sem za štiri leta pristal v rodnem Mariboru, ki ga sicer nisem poznal, saj sem ga zapustil kot otrok. Vpisal sem se torej na učiteljsiše, prvo leto po vojni, leta 1919. Bilo je to Državno moško učiteljsiše. Za dekleta je bilo pri sestrah.

Prvo leto 1919/1920 sem stanoval pri starih starših na Melju 67, pri stricu Alojzu in teti Kati. Stric mi je dal fotografski aparat in me naučil razvijanja slik. Potem sem za kratko stanoval pri neki gospe blizu razkladalnega kolodvora, kjer je bilo na zunaj sicer lepo stanovanje, znotraj pa polno sten. Neko noč so se tako lotile moje krvi, da sem bil ves pegast in sem moral poiskati zdravniško pomoč. Za eno leto sem imel stanovanje pri starih upokojencih v Židovski ulici blizu glavnega mosta pri Rotovžu. Zadnje mesece sem spet stanoval pri stricu Alojzu in teti, in sicer zastonj, ker je oče hudo zbolel in je veliko denarja šlo za njegovo neozdravljivo bolezen. Zato sem jima za vedno hvaležen, da sta mi kot revnemu študentu omogočila, da sem kljub vsemu prilezel do mature.

Pomagati sem si moral na razne načine. Knjig ni bilo dosti,

▲ **Pred Majcnovo rojstno hišo v Mariboru, kakršna je danes**

pa tudi denarja nisem imel, da bi si jih kupil, zato sem si pomagal s stenografijo, ki sem se je precej dobro naučil. Tako sem lahko pomagal sošolcem, da sem kaj manglega dobil za preživetje.

Trda glede hrane

Tudi v Mariboru sem bil več lačen kot sit. Ko sem bil pri stricu in teti, je še nekam šlo, ko sem pa bil odvisen samo od sebe in domačih, mi je pa trda predla. V malem semenišču blizu učiteljsiša so duhovniki (g. Medved, tudi profesor verouka) organizirali t. i. fiziološko juho za revne fante. Z menoj je bilo tako hudo, da sem se tudi jaz prijavil. Z veseljem sem zajel veliko zajemalke in si nalil v krožnik; hlastno sem začel jesti. Iz nekega kota me je opazoval duhovnik v črni suknji. Naslednji dan me je nadržal, zakaj pred jedjo ne naredim križa in ne molim. Kar prebledel sem, ničesar nisem mogel izustiti. Kljub tej juhi mi je želodec krulil, saj je to bila moja edina jed, ki sem jo zaužil in brez tega ne bi mogel končati študija. Pridružil sem se sošolcem Orlom, ki so me imeli radi in mi tudi pomagali. Pozneje smo se pri filozofiji učili tisto: "Primum vivere, deinde philosophari – Najprej živeti, šele potem filozofirati!" Kako krvavo sem to čutil pozneje v misijonih! ▀

DRAGI MLADI

Bogu sem hvaležen,
da me je poklical in mi dal pogum,
da sem klicu sledil.
Prav zanimiva je avantura življenja,
v katero nas pošilja Bog.
Danes se posebej zahvaljujem Bogu
za prehojeno pot doma in v misijonih.
Bog je čudovit, četudi je pot križeva.
Srečen sem, da sem to pot prehodil.
Ideal vsakega duhovnika je,
da bi bil kot drugi Kristus,
z njim na križu za rešitev sveta.
Nič ni lepšega,
kakor se dajati iz ljubezni do drugih.
Zahvala Mariji Pomočnici,
saj sem prepričan, da je vse,
kar sem storil, njeno delo,
kakor me je učil sv. Janez Bosko.
Osebna duhovnost I, 1981

MOLITEV

da bi Bog poveličal
Božjega služabnika Andreja Majcna
Neskončno sveti Bog.
Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen,
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu,
goreč salezijanec in duhovnik,
je z velikim žarom vsem
oznanjal evangelij,
še posebej ubogi in zanemarjeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal
z velikodušno dobroto in ljubeznivostjo
ter s posredovanjem tvojega usmiljenja
v zakramentu svete spovedi.

Prosimo te,
poveličaj ga pred nami na čast oltarja.
Pomagaj nam,
da ga bomo vneto posnemali
in tebe iskreno častili.

Po njegovi priprošnji
nas usliši v naših potrebah.
(Lahko vstavimo namen.)
**Naj bo tudi naše življenje
ena sama hvalnica tebi,
ki si slavljen zdaj in vekomaj. Amen.**

S cerkvenim dovoljenjem, Nadškofija Ljubljana.
Datum: 17. 11. 2006, št.: 1923/06.

Prosimo, da o morebitnih uslišanjih sporočite
na naslov: Salezijanski inšpektorat (Tone Ciglar),
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, telefon:
041/317.318, e-pošta: tone.ciglar@salve.si
Na istem naslovu dobite tudi vse informacije.

© Laura Anselmi

Z izobrazbo nad revščino

V mesecu oktobru je Slovenijo obiskal Osvaldo Scotti, ravnatelj Don Boskovega mesta v Corumbà v Braziliji. Ob tej priložnosti je stekel pogovor o tej dobrodelni ustanovi, ki jo je v letu 1961 zasnoval misijonar slovenskega rodu, Ernest Saksida. Letos je dopolnil 90 let življenja in čeprav ni več neposredno na čelu te ustanove, jo vendarle od blizu spremlja in se po svojih močeh udeležuje razgibanega življenja ustanove, ki vsak dan sprejema na stotine odraščajočih.

Mesto Corumbà je močno znamenovano z revščino. Vzrok zanjo vidim zlasti v treh dejavnikih. Najprej je to pomanjkanje dela, potem razgrajena družina, tretji dejavnik pa je to, da ni prave volje do učenja, izobraževanja. Ni dela, ker ni industrije, trgovina ni razvita, zemlja ni »hvaležna«, saj je zelo kamnita in ilovnata in zato ne daje zelenih sadov. Le mestoma so tla nekoliko bolj rodovitna in lahko služijo za vrt. Tudi z vodo nimamo sreče. Podtalnica je slana; pravijo, da je tu bilo v davni morje. Rečna voda je pa boljša. Pri nas ni takšnega kmetovanja, kot ga imate pri vas ali kje drugje po svetu. In ker ni dela, ni denarja, primanjkuje vsega.

Od česa pa pravzaprav ljudje živijo?

Turizem nekaj prinese, pa obrt. Ker je veliko otrok, nekaj delovnih

mest da tudi šolstvo, pa nekaj je trgovanja. Potem so tu tudi rudniki železa in mangana, ki so sedaj v teh časih ekonomske krize v precejšnjih težavah, saj ni pravega odkupa na Japonskem in Kitajskem in tako je na stotine ljudi na cesti. Corumbà šteje sto tisoč prebivalcev. Vendar tisti, ki želijo biti bolj uspešni, ki želijo kaj več izobrazbe, gredo v druga mesta, zlasti v Campo Grande, ki je glavno mesto naše zvezne države Mato Grosso do Sul. Tako v Corumbà ostajajo zlasti bolj revni, tisti, ki pred seboj nimajo kakšnih boljnih možnosti.

Vi ste ravnatelj Don Boskovega mesta. Ga lahko predstavite?

To salezijansko ustanovo, ki ji rečemo kar Don Boskovo mesto, je 3. aprila 1961 ustanovil misijonar slovenskega rodu Ernest Saksida. Še malo, pa bomo praznovali 50-letnico

ustanovitve! V našem »mestu« želimo priskočiti na pomoč revnim pod vsemi vidiki: šola, socialno skrbstvo za družine, župnija, poklicna šola, ki usposablja za delo, preventivni center za otroke, da ne zaidejo na ulico ... Naša ustanova ima veliko projektov in tudi zato jo imenujemo kar mesto. No, saj tudi obsega kar eno mestno četrt. Sem vsak dan prihajajo tudi mnoge družine, da dobijo kaj hrane, zdravila za otroke, večkrat prosijo za kako posteljo ... Seveda jim pomagamo, kolikor moremo, a so tudi naše možnosti močno omejene.

Kako pa je z osebjem v tem mestu?

Salezijancev nas je šest. Župnik ima dovolj dela v župniji, saj vanjo spada kar petnajst »podružnic«. Drugi pa smo, vsak na svoj način, vključeni neposredno v dejavnosti ustanove.

Koliko ljudi pa se »obrne« vsak dan pri vas?

Takole na pamet rečeno, vsaj kakih 2.500 ljudi na dan. Že samo šole vključujejo 1.800 otrok. Ne pridejo vsi naenkrat; dopoldne prihajajo višji razredi osnovne šole in srednješolci, popoldne nižji razredi osnovne šole. Tudi zvečer imamo šolo za višje razrede osnovne šole in za srednješolce – do pol enajstih zvečer; to so tisti, za katere ni mesta v drugih šolah, pa tudi precej starejših je med njimi, tudi staršev, ki bi si radi pridobili izobrazbo, pa prej za to niso poskrbeli oz. niso imeli možnosti. Potem imamo še poklicno šolo s 150 učenci. Naj še omenim projekt Srečen otrokmladostnik, ki je namenjen otrokom v nevarnosti. Le-ti bi hodili v šolo, drug čas v dnevu pa bili prepuščeni samim sebi in bi bili izpostavljeni nevarnosti, da zaidejo na ulico. Tem v okviru omenjenega projekta nudimo celodnevno bivanje v naši ustanovi.

© Laura Anselmi

© Laura Anselmi

Tem ljudem, ki dnevno prihajajo k nam, naj prištejem še one, ki iščejo zdravstveno oskrbo. Več kot sto jih je vsak dan. Nudimo jim prvo pomoč in jih napotimo v kašno bolj specializirano ustanovo v mestu.

Kakšen je položaj otrok v Braziliji?

V zadnjih dvajsetih letih se je znatno zmanjšalo število rojstev. Na splošno imajo starši po dva, tri otroke, tu v Corumbã pa so še večinoma s štirimi, petimi otroki. Pri nas je tudi zelo opazno »umanjkanje« družine. To je eden od treh dejavnikov, ki so vzrok za revščino v naši družbi. V družinah so zlasti problematični očetje. Nimajo čuta odgovornosti. Imajo otroke, dva, potem izgubijo delo in ne podpirajo več družine, si

kerečev sklad

V »KEREČEV SKLAD« za salezijske misijon(ar)je in za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja ANDREJA MAJCNA ste od 25. avgusta do 24. oktobra 2009 darovali:

Boršič L., Brezavšček R., Ferjančič F., Ferkolj M., Jenko M., Jesih T., Južnič P., Kralj S., Kušar J., Lah A., Macerl I., Meglen I., Merzel I., ministranti župnije Rakovnik, Mrzel S., Oblak M., Pečjak K.M., Povše A., Razinger J., Rihar A., Sabolič G., Sajovic I., Savšek T., Strniša A., Šerbak R., Škrablovi, Šteblaj A.I., Urbanija L., Zupančič M. in nekateri neimenovani dobrotniki. BOG POVRNI!

▶▶ poiščejo drugo ženo. 25 % družin v Corumbà ima samo mater, samohranilko. Drugih 25 ali 30 % družin ima očeta in mater, a je to navadno drugi ali tretji oče. Mož pride, pusti otroka, po dveh treh letih odide, na njegovo mesto pride drug – in tako gre ta začarani krog naprej. Trenutni položaj družine pomeni veliko nesrečo za našo družbo. A kljub tej mizeriji večina mater skuša svojo vlogo odigrati kar najbolje.

Ali obstajajo tudi kakšne državne ustanove, ki pomagajo tem ljudem?

Da, je nekaj takšnih ustanov na ravni zvezne države in na ravni občin. Nekatero od tistih, ki imajo nalogo bedeti nad pravicami otrok, ljudje celo izbirajo na volitvah ... Občine imajo nekaj skupin ljudi, ki hodijo okrog in spremljajo, kaj se dogaja. Imajo celo ustanove, kjer zbirajo zapuščene in zlorabljene otroke. Župan naše občine sedaj pripravlja tri šole za takšne otroke; pravzaprav bodo

njegove ustanove podobno zasnovane, kot je naša. Kako pa naj bo drugače, saj kot naš nekdanji gojenec zajema iz našega vzgojnega načina.

Sicer pa tudi zvezna vlada precej pomaga revnim. Med sto milijoni prebivalcev dvanajst milijonov družin vsak mesec dobiva po – preračunano – petdeset evrov. Za ta denar ljudje v Braziliji lahko kupijo toliko kot pri vas za 150 evrov. Ni veliko, a za riž in fižol je.

Kako ljudje gledajo na salezijansko navzočnost v mestu?

Ne samo v mestu Corumbà, pač pa v celi naši pokrajini smo poznani; vedo, da imamo veliko socialno ustanovo. Sedaj pri nas posebna zakonodaja zahteva, da imajo podjetja z več zaposlenimi med temi nekaj odstotkov tudi mladih. Oblasti so se z nami dogovorile, da ta podjetja zaprosijo nas, da iz naših šol zaposlijo te mlade – za štiri ure na dan, sicer pa še vedno hodijo v šolo. In na ta način ti mladostniki (stari šestnajst, sedemnajst let) lahko pomagajo svojim družinam, hkrati pa je njihovo delo po vseh predpisih, imajo vse pravice iz naslova socialnih pravic.

Kako pa zmorete upravljati tako veliko ustanovo?

V Don Boskovem mestu od nikogar ne terjamo plačila za to, kar pri nas dobi. Za redno delovanje naših šol poskrbi država, saj so javne. Vendar so mnogi otroci, ki prihajajo k nam, zelo revni. Nimajo denarja za čevlje, kaj šele za zvezke in knjige. Z denarjem, ki ga dobivamo prek botrstva iz Evrope, tudi iz Slovenije, jim omogočamo vzdrževanje, tudi zdravstveno oskrbo, ko jo potrebujejo. Za nas je izredno pomembno, da tem otrokom omogočimo šolanje, saj je izobrazba način, kako iziti iz revščine. In prav v tem je tretji vzrok za re-

vščino pri nas: ni tradicije šolanja. Pri petnajstih letih mnogi šolo »obesijo na klin«, saj tudi njihovi starši šole niso imeli preveč radi. Tja do tretjega razreda je še šlo, če so sploh začeli ... Starši otrok kaj posebno ne spodbujajo k šolanju; nemalokje doma nimajo niti ene knjige niti mize, kjer bi otroci lahko napisali domačo nalogo. Mnogi prav zato ostajajo pri nas tudi po šoli, da imajo primeren prostor za učenje, pisanje nalog. Ne morem reči, da smo povsem uspešni, nek napredek pa je. Nekdanjih 50 % onih, ki ne izdelajo razreda, zmoremo zmanjšati na 30, 25 %. Če jim ne bi nudili pošolske pomoči, bi prišli tudi do 60 %! Danes nam tako uspeva, da velika večina, potem ko mnogi vmes tudi ponavljajo, uspe dokončati osnovno šolo. Cilje imamo postavljene višje, a so uresničljivi korak za korakom ... Sedaj imamo tudi vsako leto skupinico, ki se uspe vpisati na univerzo. Pred desetimi leti se to ni dogajalo.

Dejali ste, da je župan vašega mesta vaš nekdanji gojenec. Tudi drugi, ki so šli skozi vašo ustanovo, tako aktivno posegajo v družbeno življenje?

Župan je socialna vprašanja v naši občini dal v roke večinoma ljudem, ki so bili deležni vzgoje v našem okolju. Tudi mnogi ravnatelji državnih šol so ljudje, ki so šli skozi našo vzgojo oz. so bili kdaj zaposleni v naših ustanovah. In tako duh salezijanskega preventivnega sistema vstopa tudi v okolje, kjer salezijanci nismo prisotni. To je še zlasti pomembno, ker je temelj salezijanskega preventivnega sistema družinski duh. Mnogi tukajšnji otroci pa niso nikoli doživeli pravega družinskega ozračja. In če jim zmoremo nekaj tega nadomestiti, smo naredili veliko, da bodo sami nekoč zmogli ustvariti dobro družino.

Pogovarjal se je Marjan Lamovšek.

© Marjan Lamovšek

▲ Osvaldo Scotti

© s. Aleša Stritar

Da bi majhne stvari opravili na izreden način

Na zadnjo nedeljo v mesecu, ki je na Rakovniku navadno zaznamovana s popoldansko pobožnostjo, h kateri se zbirajo zlasti salezijanci sotrudniki, je bila 27. septembra letos posebna slovesnost. Pravzaprav se je praznovanje 10-letnice smrti Božjega služabnika Andreja Majcna pričelo že na njegovem grobu na ljubljanskih Žalah. Nato je v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku ljubljanski nadškof msgr. Alojz Uran daroval sveto mašo. Slovesnosti se je udeležilo tudi nekaj Majcnovih nekdanjih gojencev ter nekateri salezijanci iz Vietnama, na čelu s svojim inšpektorjem Josephom Hungom.

Nadškof Uran je v homiliji med drugim dejal: V letu duhovništva se spominjamo 150-letnice smrti arškega župnika sv. Janeza Marije Vianneya, ki je vzor vsem dušnim pastirjem s svojim požrtvovalnim delom na majhni zakotni župniji, kjer je bila zelo trda in nerodovitna njiva, vendar ko jo je okopaval z molitvijo, žrtvijo in trpljenjem, je naredil iz nje čudovit in rodovit vrt, Božjo njivo.

Danes se posebej spominjamo tudi škofa Antona Martina Slomška, ki je z izredno bistrostjo Duha obdeloval vinograd lavantinske, sedaj mariborske škofije, in duhovno prerodil ves slovenski prostor. Letos obhajamo 150-letnico prenosa škofovskega sedeža in 10-letnico, odkar je bil razglašen za blaženega.

▲ Inšpektor dr. Snój blagoslavlja novo nagrobno ploščo

Tukaj na Rakovniku, pri Mariji Pomočnici, pa smo se danes zbrali, da se spomnimo 150-letnice ustanovitve salezijanske družbe in se obenem spominjamo tudi 10-letnice smrti salezijanskega duhovnika, misijonarja na Kitajskem in v Vietnamu, g. Andreja Majcna. Veselimo se tudi zastopnikov vietnamske salezijanske družbe in njegovih duhovnih učencev.

Veliko poudarkov bi lahko navedli v povezavi s temi okroglimi številkami, ki so tako podobne med seboj. Vendar izpostavimo le nekatere, ki osvetljujejo skrivnost svetosti. Kajti slavimo svetost, ker je izreden Božji dar za človeka.

Pri vseh treh izrednih pričevalcih je bil postavljen najprej trden družinski temelj, posebej v materah. Andrej Majcen je opisal svojo mater kot izredno ženo, ki se nikdar ni jezila, ki ni obirala drugih in o njih slabo govorila. In moč za to je črpala iz molitve, posebej rožnega venca, vsak dan je bila vsaj pri eni sveti maši, in postila se je trikrat na teden, v sredo, petek in soboto. Spokornost je bila njena življenjska drža. Pomagala je ubogim. Živela je v svetu, vendar

© s. Aleša Stritar

© s. Aleša Stritar

kot stroga redovnica, ni pa tega zahtevala od drugih. Andrej Majcen je zapisal: »Bila je moja najboljša katehistinja, ki me je uvajala v molitev in duhovnost! Pogosto je ponavljala: 'Andrej, pa na Marijo nikar ne pozabi!'«

Drugo skupno področje so bili duhovniki-pričevalci, in skupnost dobrih kristjanov, ki so odkrivali v mladem človeku duhovni poklic in ga vzpodbujali tako, da so poklicani zaslutili v ozadju Božji glas in nanj odgovorili. Arški župnik je imel svojega župnika, prvega župnika, ki ga je na poseben način uvajal v skrivnost duhovnosti, Slomšek je imel znanega kaplana, ki ga je pripravljajal za nadaljnjo življenjsko pot, in tudi naš misijonar Majcen je imel zgled v Kerecu. In vse je potekalo v povezavi z Devico Marijo, ki jo je Andrej častil vse življenje kot Marijo Pomočnico, ki mu je bila Mati, Pomočnica, Učiteljica, Vodnica, Delivka milosti, ob smrti pa Vrata nebeška.

Na teh osnovah so vsi trije veliki možje gradili duhovno zgradbo, ki je postala znamenje za mnoge. Andrej Majcen je vztrajno delal na sebi, kakor naroča današnji evangelij: »Bolja je, da prideš pohabljen v življenje ...« (Mr 9,43), kakor pa zdrav v pogubljenje.

Trde besede evangelija je mogoče razumeti na duhovni ravni: vse je vredno žrtvovati za življenje, za polnost življenja, za občestvo z Bogom tukaj na zemlji in za vso večnost. Evangelij hoče reči, da moramo biti pred tem, kar bi moglo biti priložnost za greh, raje pripravljeni se odpovedati vsemu, tudi dragim stvarim in osebam, kakor da bi izgubili tisto, kar je zares vredno: »p riti v življenje«, v občestvo z Bogom in v naše zveličanje.

Beseda »pohujšanje« v evangelijih označuje vse tisto, kar se postavlja med nas in Boga in

preprečuje, da bi spolnili njegovo voljo. So trenutki, ko oko, roka ali noga »pohujšujejo«, ko bi nas hoteli privedi do tega, da bi ljubili druge stvari bolj kot Boga.

»Če te tvoja noga pohujšuje, jo odsekaj! Bolje je zate, da prideš hrom v življenje, kakor da bi imel obe nogi, pa bi bil vržen v pekleno dolino.« Ta beseda življenja razkrinkava »starega človeka«, ki je v nas.

»Stari človek« mora odstopiti mesto »novemu človeku«: Jezusu Kristusu v nas. Samo Jezus lahko s svojo smrtjo povzroči, da umre naš »stari človek«, in nas s svojim vstajenjem preoblikuje v nove ljudi, v svete ljudi. Ne da bi naredili velika dela, ki bi jih vsi slavili, ampak da bi majhne stvari naredili na velik način, na izreden način. V tem je svetost! On nam more dati pogum in odločnost v boju proti zlu ter zvesto in korenito ljubezen do dobrega.

Ljubiti! V tem je ves Jezusov nauk. Prečistiti svoje srce, da bo sposobno poslušati, istovetiti se s problemi in skrbmi naših bližnjih, deliti njihove radosti in bolečine, porušiti pregrade, ki nas ločujejo, premagati obsojanje in kritike, iti iz osamitve, da bi se dali na razpolago tistemu, ki je v potrebi ali osamljen, in povsod ustvarjati edinstvo, ki jo hoče Kristus in je najmočnejše znamenje krščanske zvestobe. Če smo kljub različnosti in vsemogočim napakam med seboj eno, kot bratje in sestre v Kristusu.

To je skrivnost misijonskega poslanstva, ki ga je živel naš brat Andrej Majcen in ga učinkovito predajal tudi drugim. S starozaveznim Mojzesom je želel, »da bi vse ljudstvo prerokovalo; da bi Gospod dal nadnje svojega Duha«. Upravičeno ga v Vietnamu imenujejo vietnamski don Bosko, saj je postavil temelje tamkajšnje velike in žive salezijanske družine in širše krščanske skupnosti. Zato prosimo, da bi kmalu mogli zares z vso gotovostjo začeti škofijski proces in da bi dočakali njegovo beatifikacijo in kanonizacijo. ■

sklad rakovnik

Za obnovo Rakovnika (zlasti za obnovo prostorov glasbene šole) ste od 25. avgusta do 24. oktobra 2009 darovali:

Bartol A., Božič A., Cankar F., Dolinšek A., Drobnič M., Erce J., Grbec M.P., Horvat M., Japelj B., Jelnicar D., Jenko M., Jurca M., Košir A., Kotar D., Krajnc J., Krajnc T., Kranjc T., Kumer A., Lubej A., Lužnik Ž., Macerl I., Maver M., Mihelčič M., Močnik V., Mušič Z., Novak A., Puc M., Pucko I., Rihar A., Savšek T., Silvester M., Suša M., Šerbak R., Škibin K., Škrablovi, Štravs A., Urbanija S., Zaletelj V., Zupančič M., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki.

Svoj dar lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

**Salezijanci
Rakovniška 6
1000 Ljubljana
SI56 2420 0900
4141 717**

sklic 00 06
Pri nakazilu na račun kot namen navedite RAK.

▲ Rakovnik, praznovanje 10-letnice Majcnovega »rojstva za nebesa«

▶ Nadškof msgr. Alojz Uran

rajni

naročniki Sal. vestnika,
člani Mašne zveze
in molivci za duh. poklice

Čelofiga Kristina, Zg. Polskava
Hamer Ivana, Apače
Kelenc Marta, Lendava
Krt Pavle, Domžale, duhovnik
Leskovec Marija, Logatec
Lukner Marija, Šmartno ob Paki
Operčkal Pepca, Loče pri Poljčanah
Pekolj Ana, Sela Šumberk
Podgoršek Marija, Šmartno ob Paki
Rigler Albina, Ribnica
Ržen Štefka, Tržišče
Sivec Franc, Žabnica (It)
Šebenik Lado, Ljubljana
Špan Anica, Ljubljana
Žagar Anica, Šempeter pri NG

Karel Senčur

1930–2009; oče salezijanskega duhovnika

Iz Žibrš, prijazne vasice na Notranjskem, se je v nedeljo 2. avgusta vil žalni sprevod v župnijsko cerkev Rožnovenske Božje matere v pet

kilometrov oddaljeni Gornji Logatec. Na čelu duhovniškega zbora je bil inšpektor slovenskih salezijancev dr. Alojzij Slavko Snój, domači župnik ter Karlov sin salezijanski duhovnik Drago. Z mašo, molitvijo, obredom Cerkev ter z ubrano pesmijo župnijskega pevskega zbora so se poslavljal od uglednega kmeta in zidarskega mojstra, Žibršana Karla. Z Božjo besedo je v mašnem nagovoru dr. Snój odstiral resnico človeškega življenja: od vsega, kar je mimo, do tega, kar odmeva v večnost – v obljubljeni deželi odrešenih. Sklenil je z verzi priljubljene pesmi bl. škofa Slomška: »Le eno veselje še čaka na me v presrečni deželi, kjer mlado je vse. / Trpljenje v taisto deželo ne zna, le tamkaj je pravo veselje doma.« V trenutkih žalosti so zanesljivo tolažilne svetopi-semske besede: »In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Kajti prejšnje je minilo.«

V Žibršah je bil Karel rojen 20. septembra 1930 v družini z devetimi otroki, od katerih je eden zelo zgodaj umrl. Tegobe druge svetovne vojne je okusila vsa družina, predvsem pa Karlova dva brata, Ivan in Franc, od katerih se prvi iz vojne ni vrnil; verjetno je končal kot žrtev na Teharjah. Karel se je leta 1968, pri 38 letih, poročil s Pavlo, r. Trček, ki je za posledicami prometne nesreče umrla leta 1977; ostal je sam s tremi otroki (Janez, Jure, Drago) ter ostarelo bolno materjo. Leta 1978 se je v drugo poročil z Antonijo, r. Aleš, ki je postala ljubeča mati njegovim trem otrokom – bila je sonce novega upanja. Bolezni, ki so ga obiskovale zadnjih trideset let, so se stopnjevale, a ga duševno niso strle, so dosegle svoj epilog na domu 31. julija 2009. Mirno je zaspal v Gospodu. Kako zelo je bil priljubljen v domačem kraju, je pokazalo njegovo poslednje slovo: pogreba so se udeležili ljudje od blizu in daleč. »Za vedno je odšel k sv. Janezu – k podružnični cerkvi sv. Janeza v Gorenji vasi,« pravijo domačini.

Vsaj na obroke mu je Božja previdnost pošiljala sončne žarke veselja: sin Drago je zapel novo mašo (2003), vnuka Tomaž in Matic sta bila njegova vsakdanja radost, nedeljska bogoslužna doživetja, vsakdanja večerna molitev rožnega venca z ženo Antonijo; tudi zadnji večer, preden je zaspal v večnost, je zaznamovala ta molitev v čast Mariji.

Senčurjev oče Karel bo trajno ostal v spominu vaščanov, predvsem pa njegovih otrok: kot človek neizmerne ljubezni do domače zemlje, ki jo je skrbno obdeloval, kot človek z veliko ljubeznijo do družine (da bi jo lažje preživljal, se je izučil tudi za zidarskega mojstra), s predanostjo delu, s spoštovanjem Gospodovih dni (nedelje in prazniki so bili zanj vselej dela prosti dnevi), z občutkom za pomoč bližnjemu. Oče Karel je bil človek dela, neizmerne-ga garanja in hkrati trpljenja. Bister, moder in preudaren, povsem predan domačiji in družini ter globoko zakoreninjen v veri v Boga. Njegov odnos do vnukov pa je hkrati razodeval njegovo nežno in čuteče srce. jz

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRITEBI DOMA!

Salezijanski vestnik
podarjamo tistim, ki ga želijo.

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastonj),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

Ponudite ga
svojim sorodnikom
in prijateljem.
Takoj nam sporočite
spremembo
naslova.

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: 01/42.73.028
faks: 01/42.80.579
e-pošta: vestnik@salve.si

dr. Aurelius Kyrham Nongkynrih

Nekdanji salezijanski gojenec, redni profesor sociologije na N. E. Hill University v Shillongu. Iz etnične skupine Khasi. Izvaja študijo o salezijanskih misijonarjih v Indiji.

© Bollettino Salesiano

Gospod profesor, česa se najraje spominjate iz svojih dijaških let v »Don Bosco Technical School« v Shillongu?

To, česar se s hvaležnostjo spominjam, je disciplina, vzajemno spoštovanje, pripravljenost pomagati in ljubeznivost predstojnikov.

Kako ste sploh prišli v zavod k salezijancem? Kako ste jih spoznali?

Nekateri moji sorodniki so me spodbudili. Salezijance pa sem spoznal, ko sem obiskoval prve razrede šole v Cherrapunjee: s prijatelji smo večkrat zahajali v majhno, a dobro opremljeno mizarско delavnico g. Ernesta Ferrara, salezijan- ca pomočnika, ki nas je ljubeznivo sprejemal in podarjal bombone.

Česa se vam zdi, da ste se v zavodu naučili za življenje?

Zlasti samostojnosti, da vidim druge, ko so v potrebi, da sem odgovoren in urejen. Šolo Don Bosco so obiskovali dijaki iz različnih plemen indijskega severovzhoda in tako sem se naučil ceniti in spoštovati druge kulture. Poleg tega sem se naučil odkrivati svoje zmožnosti kot tudi svoje pomanjkljivosti. Končno sem se naučil tudi praktičnih in zelo koristnih stvari, kot sta glasba in šport. Skratka, odkril sem samega sebe in se naučil, kako se imeti v oblasti. Pozneje sem ugotovil, da je to po zaslugi preventivnega sistema, ki mi je zelo pri srcu. V zavodu sem prišel tudi do spreobrnjenja v krščansko, katoliško vero. Vsi moji so namreč pripadniki plemenskega verovanja (sem iz plemena Khasi) in so za mojo odločitev izvedeli šele mnogo pozneje.

Ali v svojem poklicnem življenju kdaj opazite, da skušate posredovati na- prej učenje, ki ste ga sami prejeli v mladih letih v zavodu?

Seveda. Prav pridobljena vzgoja mi je pomagala v podvigih, ki sem se jih lotil v zrelih letih. Kot npr. CDEP (Razširjen program za razvoj občin), ki želi mlade po vaseh vzgajati za sodelovanje, za vzajemno razumevanje, za izboljšanje po- gojev za življenje itn.

Kako vidite prihodnost Indije in mladih v njej?

Indija je primer – in bo tudi v prihodnje – demokracije kot pojma in kot uresni- čevanja. Država, ki je tako velika po številu prebivalstva in po ozemlju in z iz- jemnim gospodarskim razvojem, bo gotovo igrala pomembno vlogo v svetu. Ni majhna stvar vladati milijardi in 300 milijonom ljudem. Prepričan sem, da ima Indija pred seboj čudovito prihodnost. Mladi Indijci imajo velika pričako- vanja. Njihove zmožnosti in talenti so veliki in so presenečenje za zahodnjake. Želijo, da bi se njihova domovina razvijala in v mednarodnem okviru imela vidnejšo vlogo.

Očka, kajne, da si ti po krivici pona- vljal osmi razred osnovne šole?

"Seveda, saj sem ti to že tisočkrat po- vedal! Zakaj me pa to vprašuješ?"

"Ker se je zgodovina danes ponovila."

"Tine, kakšne lase ima tvoj očka?"

"Veste, moj očka ima samo glavo."

Jata sardel plava v morju, ko naletijo na podmornico in se prestrašijo. Izku- šena stara sardela jih miri:

"Nič se ne bojte! To so samo ljudje v konzervi!"

"Psa bom prodal."

"Ali je hud?"

"Ne, saj še ne ve, da ga bom prodal."

Rešitev križanke SV 5/2009

Peter Pučnik

	1. VARNOSTNA	2. VARNOSTNA	3. VARNOSTNA	4. VARNOSTNA	5. VARNOSTNA	6. VARNOSTNA	7. VARNOSTNA	8. VARNOSTNA	9. VARNOSTNA	10. VARNOSTNA
	11. VARNOSTNA	12. VARNOSTNA	13. VARNOSTNA	14. VARNOSTNA	15. VARNOSTNA	16. VARNOSTNA	17. VARNOSTNA	18. VARNOSTNA	19. VARNOSTNA	20. VARNOSTNA
	21. VARNOSTNA	22. VARNOSTNA	23. VARNOSTNA	24. VARNOSTNA	25. VARNOSTNA	26. VARNOSTNA	27. VARNOSTNA	28. VARNOSTNA	29. VARNOSTNA	30. VARNOSTNA
	31. VARNOSTNA	32. VARNOSTNA	33. VARNOSTNA	34. VARNOSTNA	35. VARNOSTNA	36. VARNOSTNA	37. VARNOSTNA	38. VARNOSTNA	39. VARNOSTNA	40. VARNOSTNA
	41. VARNOSTNA	42. VARNOSTNA	43. VARNOSTNA	44. VARNOSTNA	45. VARNOSTNA	46. VARNOSTNA	47. VARNOSTNA	48. VARNOSTNA	49. VARNOSTNA	50. VARNOSTNA
	51. VARNOSTNA	52. VARNOSTNA	53. VARNOSTNA	54. VARNOSTNA	55. VARNOSTNA	56. VARNOSTNA	57. VARNOSTNA	58. VARNOSTNA	59. VARNOSTNA	60. VARNOSTNA
	61. VARNOSTNA	62. VARNOSTNA	63. VARNOSTNA	64. VARNOSTNA	65. VARNOSTNA	66. VARNOSTNA	67. VARNOSTNA	68. VARNOSTNA	69. VARNOSTNA	70. VARNOSTNA
	71. VARNOSTNA	72. VARNOSTNA	73. VARNOSTNA	74. VARNOSTNA	75. VARNOSTNA	76. VARNOSTNA	77. VARNOSTNA	78. VARNOSTNA	79. VARNOSTNA	80. VARNOSTNA
	81. VARNOSTNA	82. VARNOSTNA	83. VARNOSTNA	84. VARNOSTNA	85. VARNOSTNA	86. VARNOSTNA	87. VARNOSTNA	88. VARNOSTNA	89. VARNOSTNA	90. VARNOSTNA
	91. VARNOSTNA	92. VARNOSTNA	93. VARNOSTNA	94. VARNOSTNA	95. VARNOSTNA	96. VARNOSTNA	97. VARNOSTNA	98. VARNOSTNA	99. VARNOSTNA	100. VARNOSTNA

geslo križanke

Geslo tokratne križanke pošljite do 13. decembra 2009

na uredništvo Salezijanskega vestnika. Izžrebali bomo 5 nagrajencev.

- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
- 2. nagrada:** knjiga J. Zadravca, Pod tvojim varstvom (ob 50-letnici žu- pnije Rakovnik).
- 3. nagrada:** knjiga J. Zadravec, Tu moj je podpis (Salve).
- 4. nagrada:** knjiga D. Maggi in dru- gi, Tudi šport ima dušo (Salve).
- 5. nagrada:** rakovniška knjižica: Jože Andolšek, Afrika živi v naših srcih.

				SESTAVILA M. N. K.	PODROČJE POD VLADAVINO EMIRJA	DEJSTVO, KI PODPIRA NEKO TRDITEV	MESTO NA NIZOZEM- SKEM	NOVAK RUDOLF	DRUGI RIMSKI CESAR	OTOK ČAROVNICE KIRKE	DOLOČANJE TARIF	PRIPADNIK STAREGA NARODA V DACIJI	
				REDKO- ZOBCI (LAT.)									
				MISLEC, MODREC									
				KRAJ PRI OPATJI					MOČVIRNAT SVET				
AM. PEVKA TURNER						TKAN TEKSTIL- NI IZDELEK							
									IVAN RUPNIK				
									DRŽAVNI PRORAČUN				
SALEZI- JANSKI VESTNIK	MIŠICA PRIMIKALKA, PRITE- GOVALKA	AM. IGRALKA CAMERON ČEBELI PO- DOBNA MUHA				SL. FILOZOF LEV							
						URA (LAT.)							
OKRASNA RASTLINA						SREDNJEM. OTOŠKA DRŽ.					SALEZI- JANSKI VESTNIK		
						BOG PRAVE- GA TRENUTKA							
ELEGANTNA, UGLAJENA ŽENSKA					FRANC. VIN- SKO ŽGANJE RAZMOČENA ZEMLJA						NASPROTNIK, TEKMEC		
ČEBELJI PANJ					PRISTANIŠČE V ITALIJI				HIMALAJSKA KOZA MOZOLJA- VICA				
ORIENTAL- SKO BARVILO ZA LAŠE, KANA					TROPSKA OVIJALKA TRINITRO- TOLUEN				CANKAR IVAN VEČJI OGNOJEK				
PISARNIŠKI DELAVEC, PISAR						TVORNIK SEVER CVETO							
ARGENTIN. DIPLOMAT CARLOS MARIA (20. ST)							SILA, POTREBA						
EGIPČANSKI BOG SONCA			GORA V JULIJSKIH ALPAH				SLANO JEZERO V KAZAHSTANU						

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – biva-
nje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Ver-
žej: **Marija POVŠE**, Dobovo 3, 8222 Otočec.
- nagrada:** knjiga ob 50-letnici župnije Rakov-
nik, Pod tvojim varstvom: **Marta GORNIK**, Grič,
cesta V/4, 1310 Ribnica.
- nagrada:** knjiga J. Zdravca, Tu je moj podpis
(Salve): **Katarina SKUBER**, Zg. Jezersko 28 b,
4206 Zgornje Jezersko.
- nagrada:** knjiga D. Maggi in drugi, Tudi šport
ima dušo (Salve): **Špela PERKO**, Bevke 121, 1358
Log pri Brezovici.
- nagrada:** Jože Andolšek, Afrika živi v naših srcih
(Salve): **Ana RIMC**, Prvomajska 53, 8290 Sevnica.

V VERŽEJ na oddih

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijanskega
zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljanje
počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za
sprostitvev in rekreacijo.**

V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite,
skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega
druženja.

DOBRODOŠLI!

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej

Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377

penzionmavrica@siol.net

www.marianum.si

DUŠA – DUHOVNA ŠOLA za Animatorje na Rakovniku

Enoletni program za udeležence in za druge mlade iz Salezijanskega mladinskega gibanja (Uskovniški tedni, postne duhovne vaje, oratorij, bivši gimnazijci in animatorji Želimlje, salezijanski mladinski centri ...): starejše dijake, študente in mlade v poklicih. Srečanja so enkrat mesečno, v letu 2009–2010 bo to redno drugi torek v mesecu, z začetkom ob 19.00 in trajajo približno do 21.30, od oktobra naprej do maja (10. november, 8. december, 12. januar ...)

Informacije in prijave:

Marko Košnik, s. Marija Imperl

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

13.–15. november: za fante in dekleta 8. in 9. razreda

20.–22. november: za ministrante – fante

04.–06. december: za fante in dekleta 8. in 9. razreda

11.–13. december: za fante in dekleta – srednješolce

Informacije in prijave: Peter Pučnik

BLED – DUHOVNE VAJE ZA ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH

18.–20. december (petek – nedelja).

Informacije in prijave:

Marko Košnik, s. Marija Imperl

RAKOVNIK – JUBILEJ PEVSKEGA ZBORA

22. november (nedelja): Večerno sv. mašo ob 18.30 bo ob visokem jubileju – 70-letnici delovanja – oblikoval 50-članski župnijski mešani pevski zbor pod vodstvom dirigenta Žige Godca in ob spremljavi 40-članskega orkestra. Vabljeni.

BLED – MARIJIN DOM

ADVENTNO SREČANJE DRUŽIN

28. novembra 2009 z začetkom 9.30 in predvidenim zaključkom ob 15. uri. Gost dneva bo g. Jože Gregorič, ki nam bo spregovoril o družini in evha-

Info

s. Marija IMPERL, Rakovnik, Ljubljana, 01/42.88.376, imperl.marija@gmail.com

Marko KOŠNIK, Rakovnik, Ljubljana, 051/337.556, marko.kosnik@salve.si

s. Majda MERZEL, Bled, 04/57.41.075, 031/417.189, majda.merzel@gmail.com

s. Majda PANGERSIČ, Ljubljana, 041/233.432, majda.pangersic@gmail.com

Petra PUCELJ, Mladinski ceh, 01/427.7140, 031/313.031, petra@ceh.si

Peter PUČNIK, Želimlje, 01/47.02.123, 040/530.315, peter.pucnik@zelimlje.si

PRIPRAVA

V okviru priprave iščemo posameznika ali skupino, ki bi bila pripravljen/a zasnovati oziroma pripraviti koncept vsebinskega uvoda v festival na temo »Mihael Rua – njegovo življenje in aktualnost danes«. Festival bo potekal v soboto, 17. aprila 2010, na Rakovniku v Ljubljani.

Rok za oddajo prijave je

1. februar 2010.

Več na: www.donbosko.si/smp

ristiji. Zaradi kosila so obvezne prijave! Lepo vabljeni!

Informacije in prijave: s. Majda Merzel

SILVESTROVANJE ZA MLADE

Kratka duhovna obnova s pogledom v preteklo in prihodnje leto ter praznovanje prehoda v novo leto. Zberemo se v četrtek, 31. decembra, ob 15.30, zaključili pa bomo 1. januarja z zajtrkom. Obvezne prijave. Toplo vabljeni!

Informacije in prijave: s. Majda Merzel

VIČ – ANTONOV DOM

Cehov zimski ples

četrtek, 3. december 2009, ob 21. uri.

Več informacij: 031 31 30 31

ceh@mladinski-ceh.si

www.mladinski-ceh.si

ZBIRANJE ZNAMK V MISIJSKI NAMEN

Vljudno vabim še nove zbiralce, tako, da se bo naša znamkarska družina še bolj razširila. Cilj je in bo vedno isti; pomagati vsem tistim, ki so v stiski.

Še naprej lahko izročite znamke *Misijonski pisarni, Kristanova 1, Ljubljana*, ali pa na *moj naslov: Saksida Franc, ul. Biasoletto 125, 34142 Trst /Trieste, Italija*.

RAKOVNIK – ROMARSKI SHODI

29. november (nedelja)

OBLETNICA PRIHODA SALEZIJANCEV

15.00 – Praznovanje obletnice prihoda salezijancev na Rakovnik. Romarsko sv. mašo bodo sooblikovali združeni mladinski pevski zbori; med mašo bo izpoved večnih zaobljub salezijanca Grega Valiča. Bogoslužje bo vodil predstojnik slovenskih salezijancev dr. Alojzij Slavko Snoj. Vabljeni.

27. december (nedelja)

ZADNJA NEDELJA

15.00 – Sveta maša in molitve za rajne člane salezijanske družine, dobrotnike in častilce Marije Pomočnice.

30.–31. januar (sobota – nedelja)
PRAZNIK SV. JANEZA BOSKA

Sobota: Dan celodnevne češčenja Jezusa v Najsvetejšem zakramentu. Svete maše ob 7.00, 10.00 in 18.30.

Nedelja: 15.00 – Romarski shod ob prazniku sv. Janeza Boska.

Vedno priložnost za spoved. Vabljeni častilci Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska, člani salezijanske družine, mladi in drugi romarji.

VESELI POPOLDNEVI V ORATORIJU

ali ga poznate?

ENA IZMED NAJBOLJ PRILJUBLJENIH IGER V Oratoriju v Valdoccu je bilo »napovedovanje prihodnosti«. Fantje so vpraševali, don Bosko pa je odgovarjal. Najbolj radovedni so bili glede prihodnjega poklica, glavnih dogodkov svojega življenja, kako dolgo bodo živeli. Nekateri so celo hoteli vedeti, koliko kilogramov bodo tehtali, ko bodo stari trideset let. Bili so presrečni trenutki, kjer je vsak mogel najti kaj koristnega zase in četudi je don Bosko vedno poudarjal, da je vse skupaj samo vesela šala in burkast način zabave, so poznejši dogodki vendarle pokazali, da čisto vse le ni bila navadna burka, saj se je mnogo zapovedi zares uresničilo.

Nekega nedeljskega popoldneva je bilo toliko vpraševalcev, da so se morali postaviti v vrsto in čakati, da bi prišli na vrsto. Med skupino tistih, ki so hoteli izvedeti za svojo prihodnost, in skupino onih, ki so iz radovednosti prisluškovali, kaj jim bo don Bosko prerokoval, se je sprehajal »prerokovalec prihodnosti«. Napovedovanje je izgledalo takole.

- Cervino, koliko si star?

- Sedemnajst, don Bosko.

- Tale S na dlani pomeni »smrt«. Se pravi, da boš umrl, še preden bo konec sveta.

- Ta je pa lepa! Povejte mi rajši, kako dolgo bom živel?

- Polovica pomnožena z dve. Najbolj pomembno pri celi stvari je pa to, da res dobro živimo. No, da vidim tvojo roko, Merlo.

- Povejte mi don Bosko, kaj bom, ko bom velik.

- Srečen boš, če boš vedno živel po Božjih zapovedih. Če boš pridno študiral, boš učen človek. Če boš rigal, te bodo imeli za osla. Vendar pa mislim, da ne boš nikdar v življenju osel. Poteze na roki namreč pravijo, da si pamenen človek. No, in ti, Fortini?

- Don Bosko, povejte mi, kdaj bom umrl.

- Koliko si star?

- Petnajst let.

- Zračunaj: petnajst in deset minus sedem plus tri, pa še dvanajst krat ena minus devetnajst. Veš, koliko je to?

- Nemogoče! Ponovite še enkrat, pa bolj počasi.

- Te reči so kot čas; ko je potekel, se ne vrne več.

- Pa vendar!

- Če ne znaš seštevati in odštevati, ti vendar ne bom jaz računal. In sedaj bom jaz tebe vprašal, Ernest.

- Koliko je ura? Če je toliko, kot je moja, dobiš cel parmezanski sir.

Sedaj je don Bosko potegnil svojo uro. Tisti, ki bi povedal pravi čas, bi dobil obljubljeni nagrado. Vendar nobeden ni znal odgovoriti tako, da bi bilo don Bosku po volji. Ko so bili vsi poizkusili jalovi, so vsi utihnili in don Bosko je dal pravi odgovor:

- Čas je že, da začnemo ljubiti Boga.

Tako je don Bosko prebil ure in ure med svojimi gojenci. Na takih odmorih se niso dolgočasili, imeli so priliko, da so vzljubili krepost in znanje se je večalo. Kronisti hiti pripovedovat, da je verska vzgoja v Oratoriju izključevala vsako praznoverje, bila zelo klena in preprosta in nasprotna vsaki prenapetosti.

Sv. Janez Bosko v Barceloni, Španija, 1886
Zgodovinski arhiv Salezijanske družbe, Rim

»Najboljše dejanje krščanske ljubezni je gorečnost za duhovno korist bližnjega. Kadar imate priložnost, da storite kaj dobrega, se nikar ne izgovarjajte, češ to ni moja stvar, nočem se vtikati; to je odgovor Kajna, ki se je drznil odgovoriti Gospodu, rekoč: 'Mar sem jaz varuh svojega brata?' (1 Mz 4,9). Vsakdo je dolžan, če more, rešiti bližnjega pogube. Bog sam je zapovedal, da mora vsakdo skrbeti za svojega bližnjega (Sir 17,12). Zato skušajte, kolikor

je mogoče, pomagati vsem z besedami, z dejanji, še zlasti pa z molitvijo.

Močno nas spodbuja h krščanski ljubezni, če v bližnjem vidimo Jezusa Kristusa. Božji zveličar šteje, da je njemu storjeno vse, kar naredimo dobrega svojemu bližnjemu, kakor je sam rekel: 'Resnično vam povem: kar ste storili enemu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste storili meni' (Mt 25,40).«

Don Bosko salezijanecem, 1885.